

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

NATURA PROFETIEI ÎN VECHIUL ȘI NOUL TESTAMENT

Jn cele ce urmează, vom analiza câteva probleme de importanță majoră pentru Biserica A.Z.Ș., probleme și principii ce au fundamentat doctrina Bisericii A.Z.Ș. și i-au dat vigoarea și consistența pe care o vedem astăzi.

Biserica Adventă este numită și biserica profeției, având în vedere că lucrarea ei este înscrisă în paginile profeției biblice, iar doctrina ei fundamentală și nădejdea ei își au izvorul în profețiile Vechiului și Noului Testament.

Este o realitate de necontestat faptul că modul în care cineva înțelege natura profeției va determina în mod inevitabil și felul în care sînt interpretate profețiile Bibliei.

Avînd în vedere că foarte mulți caută să dea profețiilor biblice sensuri și înțelegeri care nu se cuprind în adevărul așezat în mesajul lor, se cade să apreciem corect cele ce sînt așezate în aceste descoperiri ale cerului.

Incepînd cu profeția din Geneza 3,15, și pînă la ultimele profeții cuprinse în paginile cărții Apocalipsului lui Ioan, descoperirile date oamenilor de către Dumnezeu cuprind în ele un mesaj pentru prezent și viitor. Planul de Mîntuire cuprins în simboluri, prezentul și viitorul, toate sînt reprezentate în mesajul profetului.

Ce timpuri aveau în vedere profețiile Vechiului Testament? Priveau ele oare evenimente ce trebuiau să-și descifreze mesajele în perioada primei veniri a lui Isus Hristos?

(continuare în pag. a 6-a)

Profetul spunea: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți”. Is. 53,5.

Anul LIX
martie — aprilie
1982

Iubiți frați conlucrători, Scumpi frați și stimate surori,

Un gând al inspirației divine, un adevăr puternic și cu implicații profunde în viața slujitorilor lui Dumnezeu, a copiilor Săi și deci a bisericii, îmi stăruie în minte și-n inimă. El sună astfel :

„Într-un sens deosebit, Adventiștii de Ziua a Șaptea au fost așezați în lume ca veghetori și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima solie de avertizare... Asupra lor strălucește lumina cea minunată a Cuvântului lui Dumnezeu. Lor le-a fost încredințată o lucrare de cea mai solemnă importanță — vestirea întregii solii. Nu există o lucrare mai importantă ca aceasta.” (9T/19).

Începutul acestui an, a consemnat pentru Biserica A.Z.S. din țara noastră ținerea lucrărilor electivă la nivelul comunităților în conformitate cu prevederile statutare și practica observată în Cultul nostru. Comitetul Uniunii și-a onorat sarcina și responsabilitatea ce-i revine, de a organiza aceste lucrări, care să fie asemenea unui aflus de forțe și gândiri sfințite, pentru ca viața spirituală a tuturor comunităților bisericii noastre să se desfășoare în conformitate cu planul și voința lui Dumnezeu pentru noi oamenii.

Acum, când lucrările s-au încheiat, putem spune — în linii mari — că această încercare a colaborării noastre cu cerul, cu organizația bisericii și a unuia cu celălalt, a fost trecută cu bine. În marea majoritate a comunităților, lucrările electivă au fost ocazii de sărbătoare, ocazii de analiză și reînnoirea legămintelor noastre sfinte. A fost pentru mulți ocazia ce li se oferea de a spune împreună cu tânărul Samuel de pe vremuri : „Vorbește Doamne, căci robul Tău ascultă”. Sau, de a rosti ca o lege a recunoașterii călăuzirii divine și a realizării planurilor Lui : „El trebuie să crească, iar eu... să mă micșorez”. Pentru mulți a fost revelarea faptului că a fi în slujba lui Dumnezeu și a fraților Tăi, nu înseamnă a fi „mal mare”, nu înseamnă „un loc de frunte”, ci este povara slujirii tuturor. Este supunerea față de chemarea divină de a-ți smulge din timpul și ocupațiile tale o parte, și nu una mică, pentru a te dedica binelui și prosperității comunității din care faci parte. Este povara care-ți alungă somnul de pe pleoape și-n loc să-ți usureze, îți așează pe inimă povara pentru mântuirea altuia. Mai mult, ea cere sacrificarea timpului, mijloacelor materiale și chiar liniștea sufletului tău pînă la agonie, pentru un singur suflet care este prins în luptă pentru existența sa veșnică. Lucrul acesta — din nefericire — nu l-au înțeles unii. Aceștia n-au cunoscut cuvintele Mîntuitorului care statua fără puțință de schimbare : „Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru ; și oricare va vrea să fie cel dintîi, între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. (Mat. 20,26-28). „De aceea oricine se va smeri... va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor” (Mat. 18,4). Au fost, sînt și probabil că vor mai fi unii care au înțeles greșit sensul valorilor în biserica Domnului. De aici unele probleme — în desfășurarea acestor lucrări — care n-ar trebui să se aplece printre noi. Biserica A.Z.S. n-a fost modelată după chipul și asemănarea vreunui om, oricît de apreciat ar fi fost el. Ea sintetizează adevărurile

divine pentru noi. Organizația Bisericii A.Z.S. nu a fost modelată pentru a sluji intereselor unui om, sau a unor grupuri de oameni. Ea a fost adusă la existență „ca o puternică legătură a iubirii. O legătură mai puternică decît aceasta nu poate exista ; iar dacă o astfel de legătură nu este suficientă pentru a ține laolaltă pe urmașii lui Hristos, atunci ei nu mai pot pretinde că sînt urmașii Săi” (M. Olson, Origine și Progres, pag. 235). Cu privire la cei care se luptă să modeleze pe alții și organizația după chipul și asemănarea lor, în dreptul aceluia care dacă nu găsește sprijin pentru părerea și „programul” lor, atunci sînt gata să producă dezordine, să tulbure liniștea comunității, să strice sufletul și mîntuirea multora și adesea să periclitizeze mîntuirea lui și a altora și chiar existența comunității sau bisericii, unora ca acestora Spiritul Profetic le spune :

„Cel rău știe foarte bine că succesul poate fi obținut numai prin acțiuni coordonate și armonioase. Este efortul lui studiat acela de a conduce cît mai departe de rînduiele cerului pe aceia care pretind a fi creștini ; de aceea el înșeală chiar pe cei ce mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu și-i fac să creadă că „unica siguranță pentru, ei este ca fiecare să-și urmeze propriul lui drum... Deși avem de făcut o lucrare individuală și avem o răspundere individuală înaintea lui Dumnezeu, noi nu trebuie să urmărim propria noastră judecată în mod independent iară să ținem seama de opiniile și simțămintele fraților noștri, căci drumul acesta va duce la dezordine în biserică”. (Sluj. Ev. pag. 29-30).

„O, de am înțelege menirea noastră în biserica Domnului și ca slujitori ai Săi ! De am înțelege că lucrarea slujbei noastre este o răspundere preamare pentru a bătători căile firești în determinarea altora să „ne aleagă” în vreo slujbă ! Marii bărbați ai lui Dumnezeu, în fața chemării divine au dat cutremurați înapoi. O... cît avem de învățat și de cîte mai trebuie să ne dezvățăm !

Cei care au fost însă chemați a face o lucrare pentru Dumnezeu și aproapele, să-și pună inima la lucru. Ei nu sînt chemați „a fi.” ci ei sînt chemați „a lucra”, „a se jertfi” a face totul pentru a întări chemarea ce le-a fost adresată. Să punem mîna, inima și întreaga noastră ființă — în lucrul Domnului și al bisericii Sale. Să spunem împreună cu marele apostol Pavel : „Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea”. (1 Cor. 9,23). Este de aatoria celor aleși, sa răspundă pe măsura chemării ce le-a fost adresată.

„Dumnezeu nu cere astăzi mai puțin, decît în zilele din vechime, ca ordinea și sistemul să fie observate în conducerea treburilor bisericii. El dorește ca lucrarea Sa să fie dusă mai departe în mod desăvîrșit și cu precizie, astfel, încît El să poată pune asupra ei pecetea „probării Lui. Credincios trebuie să fie unit cu credincios, comunitate cu comunitate, uneltele omenești conlucrînd cu cele dumnezeiești, fiecare acțiune fiind subordonată Duhului Sfînt și toți uniți spre a transmite lumii vestea cea bună a harului lui Dumnezeu” (F.A./95-96).

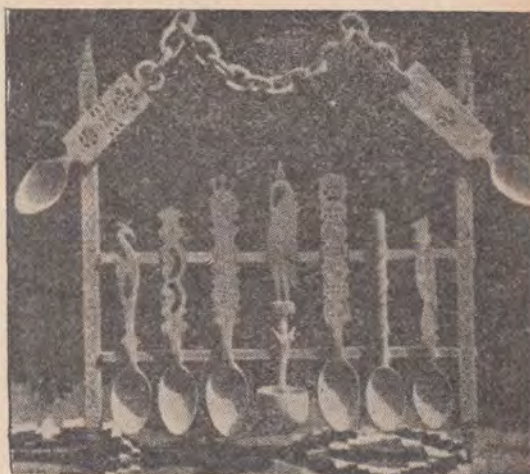
„Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus... vă va desăvîrși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți” (1 Petru 5,10).

De-a lungul secolelor, țărâ-
mea a fost purtătoarea
glorioaselor tradiții de muncă
și de luptă ale poporului
mostru, Muncind și asigurând recolte
corespunzătoare cu mijloacele pe
care le avea, țărâimea nu a uitat
niciodată că trebuie să facă totul
pentru a asigura dezvoltarea țării,
libertatea și independența sa.
Țăranii au fost prezenți în ar-
matele lui Burebista și Decebal, în
bătăliile susținute de Mircea cel
Bătrîn, cum a fost aceea de la
Rovine; îi găsim pe țărani, în oș-
tile lui Ștefan cel Mare, purtând
nenumărate bătălii pentru neatir-
nare. Țăranii și-au dat tributul de
sînge în luptele conduse de Mihai
Viteazul pentru înlăturarea domi-
nației străine, pentru realizarea de
prima dată a unirii Țărilor Române.
Masele țărănești au făcut parte din

mâni au luptat în strînsă unitate
cu țăranii maghiari, germani și de
alte naționalități, împotriva asupri-
torilor comuni, pentru a fi cu ade-
vărat egali în drepturi, liberi și
stăpîni în țara lor comună —
România.

Prima reformă agrară din istoria
României a fost un eveniment im-
portant pentru epoca modernă a
țării. Înfăptuită de A. I. Cuza în
1864, ea a avut rostul de a înlătura
regimul servituților feudale ce du-
rase de veacuri și de a crea o nouă
structură social-economică a statu-
lui român.

La începutul secolului XX masele
țărănești nedreptățite s-au ridicat
din nou la luptă împotriva exploa-
tatorilor muncii lor. Declanșată la
8 februarie 1907 în satul Flămînzii,
județul Botoșani, răscoala a cuprins
o mare parte a țării, din nordul

Artizanat țărănesc (Jud. Alba)

Problema transformării socialiste
a agriculturii a fost pe larg dezbă-
tută la 3—5 martie 1949, făcî-
du-se o amplă analiză a dezvoltă-
rii gospodăriei țărănești, a struc-

Valoarea țărânimii

în perspectivele agriculturii românești

armatele lui Tudor Vladimirescu,
au participat la revoluția de la
1848, la lupta pentru înlăturarea
Unirii în 1859, la războiul pentru
independență în 1877, jertfindu-se
pe cîmpurile de luptă de la Grivița,
Smîrdan, Plevna și alte localități.

În același timp, de-a lungul se-
colelor, țărâimea s-a ridicat de
nenumărate ori împotriva nedreptă-
ților sociale. În multe din aceste
acțiuni revoluționare țăranii ro-

Moldovei și pînă la cele mai inde-
părtate sate ale Olteniei, frămîntă-
rile cunoscînd grade diferite de in-
tensitate. Desfășurată în mai multe
etape și nu simultan, răscoala a fost
înăbușită cu brutalitate de trupele
trimise de guvern. Cu toate că a fost
înfrîntă, revolta țărânimii din pri-
măvara anului 1907 a determinat
totuși schimbări în concepția cla-
selor dominante. Astfel, s-au adoptat
o serie de legi care să aducă, cel
puțin temporar, liniște în lumea
satelor.

De teama valului revoluționar în
creștere, cercurile guvernante au
publicat la 16 decembrie 1918 decre-
tul care prevedea exproprierea unei
părți a pămîntului moșieresc. Prin
această reformă, peste șase milioane
de ha. de pămînt au trecut din po-
sesia moșierilor și a statului în pro-
prietatea țăranilor. Totuși, reforma
a fost incompletă, deoarece n-a creat
o bază economică solidă țărânimii
muncitoare.

Înfăptuirea revoluției de eliberare
națională și socială, antifascistă și
antiimperialistă, la 23 August 1944
a deschis calea unor mari transfor-
mări sociale revoluționare, a dez-
voltării democratice și apoi socia-
liste a României. În urma venirii
la putere a primului guvern demo-
cratic la 6 martie 1945, și imediat
după aceea, s-a realizat o reformă
agrară cu profund caracter demo-
cratic. Înfăptuită pe cale revolu-
ționară, în condițiile unei ascutite
lupte de clasă, reforma agrară a
putut fi realizată.

turii sociale a statului. Dar trece-
rea țărânimii pe făgașul agricultu-
rii socialiste a luat un caracter de
masă după consfătuirea pe țară a
țăranilor cooperatori din decem-
brie 1961, astfel că, la începutul
anului 1962, majoritatea covârșito-
are a gospodăriilor țărănești erau
cuprinse în cooperative, creîndu-se
astfel condiții favorabile pentru
progresul rapid al acestei ramuri
esențiale a economiei naționale.

Cooperativizarea agriculturii a
determinat mari schimbări în struc-
tura socială a țărânimii, care for-
mează o parte însemnată a popu-
lației țării noastre. Țărâimea
cooperatistă constituie astăzi o
clasă socială omogenă, animată de
interese comune, legate de înflo-
rirea proprietății socialiste. Ea și-a
legat pentru totdeauna existența
de socialism, de marea producție
modernă, aducîndu-și o contribuție
de seamă la înflorirea Patriei.

În cincinalul trecut, de pildă,
în pofida condițiilor climatice difi-
cile, nivelul mediu al producției
la hectar a fost mai mare de 1,8
pînă la peste 5 ori decît în peri-
oada cea mai fructuoasă a Româ-
niei burghezo-moșierești. Chiar în
conștiințe climatice mai dificile,
agricultura noastră socialistă este
în măsură să obțină constant nive-
lurile înalte de producție la hec-
tar, spre deosebire de marile vari-

(continuare în pag. a 20-a)

CUPRINSUL

— Natura profetiei în Vechiul și Noul Testament	c. I
— Pagina Președintelui	c. II
— Valoarea țărânimii în perspectivele agriculturii românești	1
— Să aduceți roadă	2
— Desăvîrșirea, este ea oare posibilă?	4
— Binefacerea și recunoștința	8
— Libertatea morală	9
— Din viața Bisericii	12
— Realizări	14
— Omul, cine este el?	15
— Lucrarea de pastorație	19
— Sfîrșit de cale	Cop. III

să aduceți roadă

„Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rinduit să mergeți și să aduceți roadă; și roadă voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea”. Ioan 15, 16.

Din partea credincioșilor Săi, Dumnezeu așteaptă roadă. Vorbirea este figurată. Prin roade trebuie să înțelegem dovada unei viețuirii curate și sfinte în armonie cu preceptele Sfințitelor Scripturi; proba concretă a trăirii după pilda ce ne-a fost oferită în persoana Domnului nostru Isus Hristos.

Textul de mai sus vorbește de alegerea pe care a făcut-o Dumnezeu, și de alegerea pe care o face omul. În sine, alegerea este o facultate moral-spirituală proprie ființelor raționale. A alege înseamnă a exercita dreptul sau privilegiul ce-l deține fiecare. De asemenea, a alege înseamnă a face cuiva o favoare; iar a fi ales înseamnă a fi se face o favoare. La prima vedere prioritatea în alegere pare de mică însemnătate dar în realitate ea este foarte mare. Ea constă în aceea că cel ce alege are drepturi, iar cel ales are obligații. Omul păcătos care a fost ales, și deci favorizat, se consideră că are obligații față de Cel ce l-a onorat; iar Dumnezeu care l-a ales are dreptul să aștepte de la el o atitudine și un comportament pe măsura harului și a bunăvoinței arătate.

De multe ori ne-am gândit că roadele în viața de credință sînt un lucru arbitrar, deoarece faptele nu contribuie la îndreptățirea noastră. Și într-adevăr că nu contribuie. De aceea unii socotesc că aducerea de roade ar fi o problemă facultativă: pot fi aduse sau nu. Dar iată că Dumnezeu arată că cei ce au fost aleși spre mîntuire sînt rînduiți să aducă roade. Dar ce rol îndeplinesc ele? Cu siguranță că roadele constituie un mijloc prin care fiecare se cunoaște pe sine; prin care sîntem cunoscuți de semenii noștri; și prin care Dumnezeu Tatăl este îndreptățit în hotărârile ce le adoptă în dreptul creaturilor Sale. În această privință Domnul Isus spunea: „Ii veți cunoaște după roadele lor”. Matei 7,16.

De partea Sa, Dumnezeu cunoaște totul despre fiecare om. David scria: „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști, știi cînd stau jos și cînd mă culc, și de parte îmi pătrunzi gîndul... Cînd nu eram decît un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau”. Psalmii 139.1.2.16. Datorită precunoașterii Sale, Dumnezeu ar fi putut stabili în dreptul fiecărui om partea ce i se cuvenea: viața veșnică sau osînda veșnică. Dar n-a făcut-o, pentru că El ține ca și oamenii să se cunoască între ei.

De partea lor, ființele create nu pot să cunoască ce se află în interiorul semenilor lor. Însă oamenii ajung treptat la această cunoaștere prin faptele sau roadele ce le face fiecare. Ele constituie expresia sau materializarea interiorului. Prin roadele ce le aduce, fiecare se exteriorizează în fața semenilor săi, astfel că cei ce-l înconjoară au posibilitatea să-l observe, să-l cerceteze, să-l aprecieze sau să-l condamne. Sfînta Scriptură spune: „Voi sînteți arătați ca fiind o epistolă... cunoscută și citită de toți oamenii... și o privești pentru lume, îngeri și oameni”. (2 Cor. 3.2.3; 1 Cor. 4.9). Nu numai oamenii, îngerii cei sfinți și lumile necăzute în păcat, ajung să cunoască pe om prin faptele sale, ci el însuși ajunge la descoperirea păcătoșeniei sale ascunse, pentru ca astfel să fie condus la pocăință dacă dorește lucrul acesta. (Ezra 9,6; Iov 42.5.6; 1 Tim. 1,13).

Deși faptele nu contribuie la îndreptățirea omului, totuși ele îndreptățesc pe Dumnezeu în hotărârile Sale. Întreaga creațiune a lui Dumnezeu, care ne cunoaște datorită faptelor bune sau rele, în ziua mîntuirii va zice: „Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești Sfînt, pentru că ai judecat în felul acesta... ei sînt vrednici”. Apoc. 16.5.6.

Eu v-am ales ca să aduceți roadă. Vorbînd despre roade, în predica de pe munte Domnul Hristos spunea: „Pomul bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele”. Mat. 7,17. Așadar, pomul hotărăște calitatea roadelor. În cadrul acestei vorbiri pomul reprezintă pe om, pe credincios. Pomul este ființa însăși, forul său lăuntric, concepțiile, convingerile, sau principiile sale. Dacă acestea sînt bune, simțămîntele și acțiunile sale vor fi bune; iar dacă acestea sînt rele, acțiunile sale vor fi rele, pentru că faptele vor fi urmarea firească a forului său lăuntric. Dacă analizăm calitatea roadelor, trebuie mai întîi să analizăm pomul; iar dacă vorbim despre faptele cuiva trebuie să-i cunoaștem lăuntru, pentru că dacă există un rău din cauza căruia omul nu aduce roade bune, răul se află în interiorul lui.

Mai există un motiv care trebuie să ne determine a îndrepta atenția asupra persoanei noastre. Acesta se găsește în sentința rostită de Domnul Hristos: „Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și

aruncat în foc”. Mat. 7,19. Sentința tăierii și aruncării în foc este rostită asupra pomului și nu asupra roadelor. Nu roadele sînt de vină că sînt rele ci pomul care le-a produs. Nu răul este de vină că există, ci omul care-l face.

Pînă la căderea lui Lucifer, păcatul n-a existat. Răul s-a născut în el; în voința și alegerea sa. Răul i-a alterat întreaga lui ființă. Lucifer a devenit rău. Apoi el a adus roadele necredinței și ale neascultării. Același lucru a fost și cu omul. Prin voința sa el a primit răul de la Lucifer și a devenit rău. Iacob se întrebă: „De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre?” Iacob 4,1. Referindu-se la răul din om, Domnul Isus arăta: „Ascultați-Mă toți și înțelegeți... dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gîndurile rele, precurșiunile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, viclășugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru...”. Marcu 7,14-22.

Inițial, omul a fost creat bun și desăvîrșit. Păcatul primit în tină i-a denaturat ființa sa. De atunci el aduce roade rele. Domnul Isus a spus: „Pomul rău nu poate face roade bune”. Matei 7,18. Prin natura sa păcătoasă omul nu mai poate să facă binele. „Am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac”. Rom. 7,18. Eforturile și deprinderile personale, educația și cultura omului au o influență binefăcătoare privind exteriorul lui. Prin exercitarea voinței sale omul ajunge să facă fapte laudabile, însă în natura sa el rămîne rău. Cu el trebuie să se facă ceva mai mult. El trebuie transformat din interior și aceasta el nu o poate face singur. La pom, pentru a se schimba roada trebuie schimbat pomul. Tot astfel și în cazul omului. Pentru a se schimba faptele rele trebuie transformat omul, el însuși, lăuntru lui. O schimbare doar exterioară, nu este suficientă.

Adresîndu-se ascultătorilor Săi Mintuitorul spunea: „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înlăuntru sînt pline de răpire și de necumpătare. Fariseu orb! Curăță întîi partea din lăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată”. Matei 23,25.26. Între interior și exterior există o strînsă relație. Faptele schimbate sînt rezultatul unui interior schimbat. Încercînd să schimbăm ceea ce vîd oamenii, trebuie să începem cu ceea ce ei nu vîd.

Cînd păcatul a afectat făptura omenească, Dumnezeu putea să nimicească pe om, dar în marea Sa bunătațe El a ales să-l transforme oricare ar fi fost prețul. În cazul pomului lucrul acesta este posibil prin altoire. Cînd roada nu este cea mai bună, oricît ar fi el de rău, prin altoire poate aduce roada dorită.

În mod firesc am ajuns să credem că orice roadă bună provine de la un pom altoit. Intr-adevăr există o faimă a pomilor altoiți, o faimă pe care și-au câpătat-o prin roadele lor. Așa stau lucrurile și cu credincioșii. Evident că sînt și unii la care altoiștii nu a prins și aceasta se cunoaște prin faptul că faptele lor nu s-au schimbat calitativ.

Nu știu dacă toți am asistat la o operație de altoire. Ea nu este o lucrare atrăgătoare. Cînd se altoiește un pom i se crestează coaja, i se introduce înlăuntru o crăcuță (altoi), este legat bine, apoi i se taie toate ramurile indiferent cît sînt de multe, sau de mari și cît de promițătoare au fost. Nu trebuie să mai rămînă ceva vechi. Un astfel de pom are o privescătoare neplăcută. Dar ea este necesară, fără ea nu este posibil ca pomul rău să fie schimbat, nu este posibil ca roada lui să fie bună.

Aceasta are o importantă aplicație. Dacă vrem să fim schimbați și să rodim faptele neprihănitului și ale sfințirii, faptele ascultării de poruncile lui Dumnezeu, trebuie să dăm la o parte mentalitățile și practicile păcătoase cu care mai înainte poate ne lăudam; să renunțăm la lucrurile rele care mai înainte ni se păreau a fi cîștiguri și să ne supunem lucrării transformatoare a harului divin. Cu siguranță că aceasta nu este o lucrare plăcută eului personal, minăriei și firii vechi, dar este necesară.

Lucrarea altoiului este interioară. Ea este ceva ce noi nu vedem, dar care se dovedește după aceea prin roadele schimbate. Ce este în fond altoirea? Ea este introducerea unui mugur în interiorul plantei. Mugurul este ceva din afara pomului, care constituie un element nou și care aduce un principiu nou. Aceasta simbolizează lucrarea Duhului Sfînt, puterea lui Dumnezeu pentru transformarea celui ce crede în Isus, puterea Evangheliei minuitoare. „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru minuirea fiecărui care crede“. Rom. 1,16.

În popor se spune că „lupul își schimbă părul dar nărvul ba“. Proverbul acesta se aplică și la om. Nărvul reprezintă interiorul, ceea ce aparține de el, de ființa și firea lui, de natura lui păcătoasă. Părul reprezintă exteriorul. Omul prin propria sa putere poate să-și schimbe doar exteriorul, dar interiorul rămîne așa cum este. Și totuși, schimbarea interiorului este posibilă. Dar pentru aceasta trebuie introdus în om ceva, și anume un mugur, un principiu nou, un element nou, ceva din afara omului. Tocmai la aceasta se referea David cînd scria: „Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adîncul inimii, fă dar să pătrundă înțelepciunea Ta înăuntru meu... Zidește în mine o inimă curată Dumnezeu, pune în mine un duh nou și statornic“. Ps. 51,6.10. Ei bine, tocmai lucrul acesta l-a demonstrat

Evanghelia și anume că schimbarea firii și a interiorului omului a fost realizată de Dumnezeu prin lucrarea Duhului Său cel Sfînt.

Procedeul schimbării exterioare a fost adoptat de Farisei. Pentru ca să evite criticile oamenilor sau pentru a fi văzuți și apreciați, ei își impuneau un comportament anume. Conducătorii iudei stabiliseră prescripții și ritualuri foarte rigide prin care își exteriorizau evlavialitatea lor. Astfel că posturile, milosteniile, rugăciunile și faptele lor bune porneau din calcul și din egoism, însă lăuntru lor rămînea în continuare rău. Unii erau nemulțumiți de starea lor. Între aceștia se afla și Nicodem, fapt pentru care a venit la Isus. Mintuitorul care-i cunoștea preocupările și frământările sale, cum l-a văzut i-a zis: Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu Ioan 3,5.

Prin aceste cuvinte Domnul Isus căuta să-i arate că izvorul acțiunilor sale trebuia înnoit și că faptele sale bune trebuiau să pornească din altruism și din iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele. Potrivit învățăturii Sale, înlocuirea egoismului cu iubirea dezinteresată este egală cu o nouă naștere. Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou“, a continuat Isus. Intr-adevăr, transformarea omului este soluționată de Dumnezeu prin lucrarea Duhului Său cel Sfînt. Chiar dacă aceasta pare puțin promițătoare firii pămîntești și scapă priceperii minții noastre limitate, calitatea roadelor aduse de cel născut din nou dovedește că ea este o realitate binecuvîntată, o realitate cît se poate de reală.

Această realitate se oglîndește și în următorul tablou prezentat de apostolul Pavel: „Vorbesc omenește, din pricina neputinței firii voastre pămîntești: după cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărâdelegii, așa că săvîrșeați fărâdelegea, tot așa, acum să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănitului, ca să ajungeți la sfințirea voastră. Căci, atunci cînd erați robi ai păcatului, ce roade aduceați? Roade de care acum vă este rușine: pentru că sfîrșitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfîrșit: viața veșnică.“ Romani 6,19-22.

Adesea pomii oferă privescătoare diferite fiind de soiuri diferite. Dar și înlăuntru aceluiași soi ei se deosebesc. Precum s-a observat unii sînt mai înalți, alții au o coroană mai bogată, etc.

Însă atîta timp cît ei sînt în floare sau cu fructele necoapte, cu greu se poate spune care dintre ei este mai bun. Dar după ce roadele s-au desăvîrșit, nimeni nu se mai încurcă. Roadele stabilesc calitatea și valoarea pomului. Tot astfel și în dreptul creș-

tinului. Roadele determină valoarea caracterului său. Viața lui, adesea fără nici un cuvînt rostit, este prin ea însăși cel mai puternic argument în favoarea creștinismului pe care-l afirmă în teorie. În importanta cuvîntare de pe Muntele Fericităților, Domnul Hristos spunea: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?' Atunci le voi spune curat: 'Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi care lucrați fărâdelegea.'“ Matei 7,22-23.

Pentru pom, scopul final al existenței sale este acela de a rodi, altfel el este tăiat și aruncat în foc. Dar el nu rodește pentru sine. Întotdeauna și în exclusivitate roadele aparțin altora. Este drept că rădăcina îl hrănește, trunchiul îl susține iar coroana îi servește de bucătărie. În schimb roadele, după ce-i consumă tot ce are mai bun, și după ce s-au maturizat, se desprind de el se înstrăinează și se dăruiesc celor ce au nevoie de ele. De fapt aceasta este roada: ceea ce beneficiază altul de pe urma vieții și existenței mele; de pe urma vieții și existenței tale. Cînd te afli în preajma unui pom simți că el înseamnă și înveșelește inima întristată, inspiră curaj și optimism sufletului descurajat, oxigenul său întărește organismul oboșit iar roada lui dă forțe proaspete celui flămînd.

Dar ea este mai mult decît atît. Rода poartă în sine sămînța care este principiul de viață. Prin sămînță planta se perpetuează. Prin ea nu numai că rămîne dar se și înmulțește. În pilda semănătorului, Domnul Hristos arăta: „Iată semănătorul a ieșit să semene. Pe cînd semăna el, o parte a căzut pe pămînt bun și a dat roadă: un grăunte a dat o sută, altul șazeci și altul treizeci.“ Matei 13,23.

„La creațiune Dumnezeu a zis: „Să dea pămîntul pomi roditori cu sămînță“. Gen. 1,11. Din cel ce era Viața, prin Cuvîntul Său, S-a transmis principiul vieții în lumea plantelor. Prin sămînță ea a rămas, s-a înmulțit și s-a transmis în continuare. Din aceeași sursă s-a transmis principiul vieții și asupra omului. Dar el a pierdut și a pierdut viața. El trebuia să moară. Atunci Dumnezeu, din iubire pentru om a ales să-l înlocuiască. Să moară El în locul păcătoșului așa cum de fapt a și făcut-o la Golgota. Dacă n-ar fi ales această cale, Dumnezeu ar fi rămas fără familia omenească, într-un anumit sens, singur. Vorbînd despre moartea Sa, Domnul Isus a spus: „Dacă un grăunte de grîu nu moare rămîne singur, dar dacă moare aduce multă roadă“. Ioan 12,24. El a murit în locul omului și prin moartea Sa noi am re-

(continuare în pag. a 5-a)

DESĂVÎRȘIREA, este ea oare posibilă?

(umare din C. Adv. nr. 1-2/1982)

C. Soliile trezitoare de inimi ale profeților

Atunci, însă, când preoții levitiți au început să se încreadă în ceremoniile ritualurilor sfinte, fără a vedea în ele solia, mesajul divin, pierzând astfel îndemnul și motivarea unei adevărate ascultări morale de legământul divin, serviciile din sanctuarul iudaic, au devenit denaturate și chiar au fost puse sub semnul întrebării de Dumnezeu, care, a reacționat trimițând pe profeții Săi cu solii speciale pentru preoți, și pentru ritualurile lor puse sub semnul întrebării. Cărțile profetice ale Vechiului Testament dau de repetate ori mărturie despre păcatul neglijării de către Israel de a umbla în umilință cu Dumnezeu și în armonie cu ceilalți parteneri ai legământului.

În secolul al 8-lea în.Hr., profetul Mica, un contemporan cu Isaia, s-a adresat Ierusalimului, în numele Celui Atotputernic (IAHWE) cu unele întrebări specifice: „Poporul Meu, ce ți-am făcut și cu ce te-am ostenit? Răspunde-Mi! Căci te-am scos din țara Egiptului, te-am izbăvit din casa robiei, și am trimis înaintea ta pe Moise, Aaron și Maria! Poporul Meu, adu-ți aminte ce plănuia Balac împăratul Moabului, și ce i-a răspuns Balaam, fiul lui Beor, și ce s-a întâmplat din Sitim pînă la Ghilgal, ca să cunoști binefacerile Domnului!” Mica 6.3-5.

Mica condamna ceremonialismul mort al Ierusalimului și interesele lor excesive și păcătoase pentru cele materiale, anunțând judecata lui Dumnezeu și distrugerea totală a orașului sfânt și a templului său (Mica 3,7-12). Și totuși, această solie a judecării, cuprindea în sine mesajul divin, chemarea la pocăință și reînnoirea la Dumnezeu cu toată inima și din tot sufletul. Profetul amintea poporului ales, eliberarea lui, exodul cel mare. Le aducea aminte de neprihănirea, de acțiunile mintuitoare ale Celui Atotputernic (IAHWE). Faptul acesta demasca toate actele ceremoniale făcute cu scopul de a face ispășire pentru păcatele lor ca fiind eforturi zadarnice, inutile. Chiar sacrificarea primului fiu născut, nu putea șterge păcatele, „Cu ce voi întîmpina pe Domnul, și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt? Îi voi întîmpina oare cu arderi de tot, cu viței de un an? Dar primește Domnul oare mii de berbeci, sau zeci de mii de rîuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele

pe întiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu? Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decît să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” Mica 6,6-8.

Cu acest apel stăruitor profeții și-au rostit soliiile, judecările lor adresate unei națiuni ce se complăcea într-o situație ca aceasta, fie că era Amos sau Osea din regatul din nord, sau Isaia, Mica, Ieremia sau Ezechiel, pentru regatul din sud. În ceea ce privește trezirea sufletului și înfățișările dramatice, toți profeții au prezentat națiunii alese respingerea de către divinitate a unor servicii religioase formale, a unor religii care tolerează și trec cu vederea păcatul. Acolo unde lucrarea preotului dădea greș, nu era capabilă să curățească națiunea aleasă de nedreptățile sociale, de înălțarea de sine și neprihănirea prin fapte, profeții chemați și unși de către Dumnezeu erau chemați să susțină standardele perfecțiunii și sfințirii preoțești.

Isaia, cu clarviziunea și puterea sa profetică, repeta cerințele morale originale, susținute și păstrate de preoții din vechime: „Păcătoșii sînt îngroziiți, în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: „Cine din noi va putea să rămînă lîngă un foc mistuitor?” „Cine din noi va putea să rămînă lîngă niște flăcări venice?” Cel ce umblă în neprihănire, și vorbește fără viclesug, cel ce nesocotește un câștig scos din stoarcere, cel ce își trage mîinile înapoi, ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sînge, și își leagă ochii ca să nu vadă răul, acela va locui în locurile înalte; sfînci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pîine, și apa nu-i va lipsi. Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în toată întinderea ei”. Is. 33,14-17.

Dumnezeul Cel Atotputernic (IAHWE) al lui Israel, este un Dumnezeu sfînt, un Dumnezeu bogat în bunătate și milostiv. Prin harul Său, El nu poate și nu va tolera păcatul în mijlocul națiunii alese. Mînia lui Dumnezeu s-a revărsat asupra iudeilor ce n-au vrut să se pocăiască, prin exilul Babilonian, care a avut loc în trei etape intensive (605; 597; 586 în.Hr.).

După cea de-a doua etapă și anume, în 597 în. Hr., zece mii de viței au fost luați prizonieri (2 Regi 24,14), printre care se afla și preo-

tul Ezechiel. Iudeii exilați au început să folosească un proverb care acuza pe părinții lor de păcate, fapt ce cerea pedepsirea lor. „Pentru ce spuneți voi zicătoarea aceasta în țara lui Israel: „Părinții au mîncat aguridă, și copiii lor li s-au strepezit dinții?” Ezech. 18,2.

Profetul se pronunță împotriva acestui fel de a gîndi, printre captivii din Babilon, care prevenea orice acceptare a unei vinovății personale și constituia deci o piedică împotriva unei adevărate și reale pocăințe. Față de această situație Ezechiel a trebuit să-și ridice glasul spunînd: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezech. 18,4).

Pe de altă parte, dacă cineva va umbla cu Dumnezeu în conformitate cu legământul cel Sfînt încheiat cu Dumnezeu, cu siguranță că va trăi. Legământul lui Dumnezeu îl va considera desăvîrșit sau „neprihănit”. În acest fel procedează Ezechiel pentru a așeza înaintea poporului legământului aflat în exil, vechile cerințe ale Torei dată de Moise, așa cum glăsuiau ele la origine și cum au fost ele înfățișate și prezentate de către levitiți. (Ps. 15,26).

„Omul care este drept, care face judecată și dreptate, care nu mînîncă pe munți carne jertfită idolor, și nu ridică ochii spre idoli casei lui Israel, care nu necinstește nevasta aproapelui său, și nu se apropie de nevasta-sa în timpul necurațeniei ei, care n-asuprește pe nimeni, care dă înapoi datornicului zălogul, care nu răpește nimic, care dă din pîinea lui celui flămînd și învește cu o haină pe cel gol, care nu împrumută cu dobîndă și nu ia camătă, care își abate mîna de la nelegiuire și judecă după adevăr între un om și altul, care urmează legile Mele, lucrînd cu credincioșie; omul acela este drept, și va trăi negreșit, zice Domnul, Dumnezeu”. Ezech. 18,5-9.

După o prezentare detaliată a principiilor etice ale acestui legământ părinților și copiilor, cu scopul de a determina conștiința unei responsabilități personale față de Dumnezeu, sfaturile culminează cu un apel mișcător adresat poporului Israel de a se pocăi, în lumina tabloului imaculat al înnoirii sfînte și mintuitoare a lui Dumnezeu.

„De aceea vă voi judeca pe fiecare după căile lui, casă a lui Israel, zice Domnul, Dumnezeu. Întoarceți-vă și abateți-vă de la toate fărădelegile voastre, pentru ca să nu vă ducă nelegiuirea la piere. Lepădați de la voi toate fărădelegile, prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou. Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel? Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu, întoarceți-vă dar la Dumnezeu, și veți trăi.” Ezech. 18,30-32.

După șaptezeci de ani de exil babilonian s-a făcut un nou început atunci cînd Dumnezeu a încheiat

un nou legământ cu rămășița cea credincioasă a lui Israel, după trecerea timpului de criză a națiunii iudaice. Profeți asemenea lui Hagai și Zaharia au mișcat și trezit inimile captivilor întorși, transmițându-le suli de nădejde, curaj și un viitor glorios. „Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oștirilor; și în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oștirilor”. Hagai 2,9. „Așa vorbește Domnul: „Mă întorc iarăși în Sion, și vreau să locuiesc în mijlocul Ierusalimului. Ierusalimul se va chema: „Cetatea cea credincioasă”, și muntele Domnului oștirilor se va chema: „Muntele cel sfânt”. După cum ați fost un blestem între neamuri, casa lui Iuda și casa lui Israel, tot astfel va voi mîntui, și veți fi o binecuvîntare. Nu vă temeți, ci întăriți-vă inimile!” Zah. 8,3.13.

Dar un nou legământ, cerea o nouă ascultare. „Cuvîntul Domnului a vorbit lui Zaharia astfel: „Așa a vorbit Domnul oștirilor: „Faceți cu adevărat dreptate, și purtați-vă cu bunăvoință și îndurare unul față de altul. Nu asupriți pe văduvă și pe orfan, nici pe străin și pe sărac, și nici unul să nu gîndească rău în inima lui împotriva fratelui său.” Zah. 7,8—10.

Dumnezeu era încă același Dumnezeu sfînt și plin de milă, urînd păcatul, în același timp însă iubind pe păcătos.

Serviciul noului sanctuar din templul reconstruit al lui Israel ofereea păcătosului harul iertător al lui Iehova, cerînd însă o viață desăvîrșită într-o credincioasă ascultare din toată inima, tot așa cum se cerea și înainte de exil (Ier. 31, 31—33; Ezech. 36,26-27).

Intr-o viziune cu profunde semnificații profetul Zaharia a văzut pe marele preot Iosua stînd înaintea îngerului Celui Atotputernic (IAHWE) în timp ce Satana îl acuză. Iosua reprezenta — în viziune — pe toți captivii ce se întorseseră din exil și care erau asemenea „unui tăciune scos din foc” (Zah. 3,2). Iosua era îmbrăcat în „haine murdare” (vers. 3), neglijența mărturisită a lui Israel. La porunca lui Dumnezeu, hainele cele murdare au fost scoase de pe marele preot și schimbate cu o îmbrăcăminte curată, desăvîrșită. Această acțiune înfățișează — în mod plastic — acțiunea harului iertător al lui Dumnezeu. Păcatul este îndepărtat, o neprihănire nouă sau o desăvîrșire nouă este dată asupra unui nou Israel.

Iertarea, presupune totuși o vină și o condamnare reală, adevărată. Și totuși, iertarea nu este acordată numai cu intenția negativă a îndepărtării vinovăției, ci în mod pozitiv — și în mod drept și relativ — pentru sau în scopul acordării și dobîndirii neprihănilor sau îndreptăririi. Aspectul sfințirii, sau ascultare, este subliniată ca fiind cerința speci-

fică în vederea binecuvîntării finale, veșnice. „Îngerul Domnului a făcut lui Iosua următoarea mărturisire: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca și Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele, și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sînt aici”. Zah. 3,6—7.

Profetul Zaharia a făcut în mod categoric clar, faptul că harul divin obliga la o ascultare desăvîrșită, ascultarea credinței ce pornește (izvorăște) dintr-o inimă recreată și binevoitoare. Serva Domnului a făcut o aplicație deosebită a viziunii lui Zaharia la biserica cea încercată și ispitită a rămășiței. Despre cei ce formează această biserică, Domnul Hristos declară: „Ei pot avea nedeșăvîrșiri în caracterul lor; poate că au dat greș în eforturile lor; dar ei s-au pocăit și Eu i-am iertat și i-am primit”. (P. K.,/589). Este foarte regretabil să citești în ultima carte a Vechiului Testament că Israelul post-exilic a dat din nou greș în a manifesta comuniunea transformatoare a legământului cu Dumnezeu și ascultarea din credință față de El. Ca o cauză a degenerării sociale a vieții lor, profetul Maleahi arată spre ceea ce constituia o decădere a slujbei sau lucrării preoților. Închinarea și serviciile de la templu s-au deteriorat iarăși și au ajuns un ritual mort, formal, fără temere de Dumnezeu — adică — fără a adora plină de teamă sfîntă și fără o ascultare plină de umilință și adorare, care să se reflecte pozitiv în viața și activitatea lor. Dumnezeu S-a adresat lui Israel punîndu-i unele întrebări destul de categorice și cercetătoare.

„Un fiu cinstește pe tatăl său, și o slugă pe stăpînul său. Dacă sînt Tată, unde este cinstea care Mi se cuvine? Dacă sînt Stăpîn, unde este teama de Mine? zice Domnul oștirilor către voi, preoților, care nesocotiți Numele Meu, și care ziceți: „Cu ce am nesocotit noi Numele Tău?” — „Prin faptul că aduceți pe altarul Meu bucate necurate!” Și dacă ziceți: „Cu ce Te-am spurcat?” — „Prin faptul că ați zis: „Masa Domnului este de disprețuit!” Mal. 1,6,7.

Lipsa temerii de Dumnezeu se manifestă în mod inevitabil în lipsa unei loialități sociale, în profanarea sanctuarului, în necredințioșia în legământul căsătoriei (Mal. 2,14—16). Călcarea legământului comuniunii cu IAHWE (Cel Atotputernic), avea să fie, totuși, restatornică încă o dată datorită harului deosebit al lui Dumnezeu. Dumnezeu în persoană va lua inițiativa de a aduce înapoi pe poporul Său într-un nou și desăvîrșit legământ al comuniunii cu El. Pentru că preoții sistemului Levitic „s-au abătut din cale... și au fost un prilej de cădere pentru mulți... călcînd legământul lui Levi”. (Mal. 2,8), Dumnezeu va trimite un sol special la Templul Său. El va...

topi și va curăți pe Israel „pînă vor aduce Domnului daruri neprihănite... care vor fi plăcute Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară”. (Mal. 3,1-4).

Acest sol special va veni ca „proorocul Ilie”, pentru a conduce națiunea aleasă a lui Israel spre o ultimă și finală hotărîre pentru sau împotriva lui Dumnezeu, pregătînd pe Israel pentru „ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată”. (Mal. 4,5—6). „Mă voi apropia de voi pentru judecată, și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descîntătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strîmb, împotriva celor ce opresc plata simbrîșului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptătesc pe străin, și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește”. Mal. 3,5.18.

În acest fel se încheie Vechiul Testament sau mai degrabă rămîne deschis pentru viitor, cu făgăduința unei reinviatări și a unei reforme. În cele din urmă, linia de demarcație dintre cei neprihăniți și cei răi, între cei desăvîrșiți și cei ce fac răul și nu se pocăiesc de relele făcute, va deveni clară în reacția lor față de solia finală de avertizare a lui Dumnezeu adresată tuturor.

EXEGET

SĂ ADUCEȚI ROADA

(urmare din pag. a 3-a)

căpăt viața. Viața fizică și spirituală a familiei omeștești a reinceput datorită Golgotei. Noi sintem roadele morții Sale.

Prin credința în moartea Sa noi am primit viața și dacă rămînem în această credință o vom păstra pentru veșnicie. Ca rod al jertfei de pe Calvar și al lucrării nașterii din nou prin Duhul Domnului purtăm în noi sămînța Cuvîntului care nu poate putezi, și comoara cunoștinței mintuitoare. Așa precum El a venit în lumea noastră, pentru ca să devenim noi roadele Sale, tot astfel și noi trebuie să aducem roade pentru Împărăția lui Dumnezeu, pentru viața veșnică. A aduce roade înseamnă a muri față de noi înșine, față de egoismul nostru, însemnează a aparține altora și a fi în serviciul lor. Pentru realizarea acestui lucru, în textul nostru Domnul Hristos ne dă asigurarea: „Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea.” Ioan 15,16.

Pastor
Chițu Marin
Consilier Uniune

NATURA PROFETIEI în Vechiul și Noul Testament

(urmare din cop. I-a)

Pentru înțelegerea acestei probleme, trebuie să reținem faptul că nu toată literatura profetică a Vechiului Testament este identică. Definim două tipuri de bază ale literaturii profetice, și anume:

a. profetii generale, așa cum găsim în Isaia, Ieremia, Amos, etc.

b. profetii apocaliptice, ca cele din cartea lui Daniel.

Așa cum denotă expresia în sine, **profeția generală** se concentrează în primul rând asupra perioadei de timp a profetului, deși în ea se cuprinde o perspectivă mai largă, dincolo de condițiile locale, cuprinzând dimensiuni la scară cosmică ce culminează cu ziua cea mare a Domnului. Datorită acestei duble dimensiuni, profetiile generale pot fi uneori privite ca având o dublă împlinire, și anume:

a) una locală, contemporană;

b) o perspectivă viitoare și universală.

Profeția apocaliptică are o perspectivă viitoare și universală. Ea nu se ocupă atât de mult cu un cadru istoric contemporan, local, ci mai degrabă cu acțiunile majore, istorico-mintuitoare ale lui Dumnezeu pentru tot intervalul de timp cuprins în Planul de Mîntuire și acoperă întreaga perioadă a marii dispute dintre bine și rău. Astfel, în cartea lui Daniel, și anume, în capitolele 2,7,8,11 și 12 găsim desfășurarea în timp și spațiu a Planului de Mîntuire și istoria lumii pînă la stabilirea Împărăției lui Dumnezeu. Mai este de observat faptul că profetiile apocaliptice se concentrează asupra evenimentelor din partea finală a Planului de Mîntuire și sînt transmise prin visuri și vedenii, o simbolistică specifică, reprezentînd realități istorice.

Rămînd tot la profetiile apocaliptice, notăm o altă caracteristică a lor, și anume, continuitatea lor istorică, orizontală. Istoria este înfățișată ca fiind direcționată, aflată în permanență sub controlul lui Dumnezeu, mergînd tot mai aproape de finalizarea ei glorioasă. Profetiile Apocalipsului evidențiază faptul că Dumnezeu deține conducerea, iar istoria mîntuirii se desfășoară în conformitate cu voința și preștiința lui Dumnezeu, fără ca aceasta să însemne determinism, ci inexistența lui Dumnezeu a formelor timpului trecut sau viitor, ci numai a unui prezent continuu. Istoria se derulează în timp nu numai în conformitate cu schema profetică,

dar și cu durata de asuprire a poporului lui Dumnezeu, așa cum a fost arătat în profetiile biblice referitoare la timp. (Ex. 12,41). Tocmai acest caracter specific al desfășurării istoriei nu permite o dublă împlinire a profetiei apocaliptice. Literatura apocaliptică posedă o necondiționare și inevitabilitate ce-i conferă caracterul de absolut. O atentă cercetare a profetiilor apocaliptice arată că ele nu se încheie la prima venire a lui Hristos. La data aceea, imperiul Romei, al patrulea conform cu Daniel 2,40 și m.d. deținea supremația, iar puterea „cornului cel mic” nu își făcuse încă apariția pe scena istoriei lumii și a bisericii, arătînd că numai o parte a profetiei se împlinise și o mare parte a ei avea să urmeze. Putem concluziona deci, că în ceea ce privește profetiile lui Daniel nu a fost planul lui Dumnezeu ca toate profetiile Vechiului Testament să se îplinească la prima venire a Domnului.

De asemenea, nu există o împlinire dublă sau multiplă nici în cazul imperiilor mondiale, Babilonul, Medo-Persia, Grecia, Roma, etc., ci ele sînt unicate istorice. De asemenea, „cornul cel mic” din Daniel 7 are o singură împlinire și chiar și „piatra” din Daniel 2 și „împărăția cea veșnică”, a cărei inaugurare este descrisă în Daniel 12,1-4, sînt unice.

Glăsuiesc oare profetiile Noului Testament că planul ideal al lui Dumnezeu a fost ca Domnul Isus să Se fi reîntors în primul secol al erei creștine? Este lucrul acesta prezentat cu claritate de la Matei la Apocalips?

Dacă cercetăm bine paginile Noului Testament, vom vedea că în ele se subliniază revenirea în curînd a Mîntuitorului, dar nu încurajează un optimism exagerat în legătură cu o împlinire imediată a acestei făgăduințe. Epistola apostolului Pavel către Tesaloniceni scoate în evidență acest lucru. Există la ucenici și deci și la credincioșii din biserica apostolică ideea că Domnul Isus va reveni chiar în timpul lor. Apostolul ca să corecteze această concepție eronată, le amintește faptul că înainte de acest eveniment glorios, aveau să aibă loc importante evenimente în lumea religioasă, avertizîndu-i să nu fie duși în eroare cu privire la acest subiect (2 Tes. 2,3). El merge chiar mai departe, prezentînd profetiile din Daniel în legătură cu „omul fărădelegii”, cu atitudinea acestuia de a se lupta cu poporul lui Dumnezeu. El spune

în concluzie: „Căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii... care se va așeza în Templul lui Dumnezeu” (vers. 3,4). Vorbind despre aceste probleme, serva Domnului spunea:

„Nu putem să ne așteptăm la venirea Domnului nostru înainte ca să fi avut loc marea apostazie și marea perioadă de domnie a „omului fărădelegii”, „taina fărădelegii”, „fiul pierzării” și „cel viclean”, care avea să-și mențină supremația 1260 de ani. Această perioadă s-a încheiat în anul 1798 — Venirea lui Isus Hristos nu putea să aibă loc înainte de această dată” (T.V. 356). Deci susținerilor unora cum că profetiile vizează revenirea lui Isus Hristos în primul secol al erei creștine au fost eronate, așa cum, de fapt, se constată. Cum înțelegem atunci declarația Mîntuitorului din Mat. 24,34: „Adevărat vă spun că nu va trece generația aceasta pînă se vor întimpla toate aceste lucruri?”

Declarația de mai sus face parte din ultima cuvîntare a Domnului. Ea răspunde la două întrebări diferite:

1) prima se referă la distrugerea Ierusalimului din anul 70 d.Hr.

2) a doua la încheierea istoriei Planului de Mîntuire.

Matei 24,15-20 se referă la căderea Ierusalimului. Versetele 21-22 descriu pe scurt perioada dintre distrugerea Ierusalimului și semnele revenirii Domnului. Cu privire la aceasta, serva Domnului spune:

„Între aceste două evenimente (căderea Ierusalimului și revenirea Domnului), lungi secole de întuneric... se desfășurau înaintea ochilor lui Hristos. Ucenicii Lui nu ar fi suportat să privească aceste scene și Isus a trecut peste ele, menționîndu-le pe scurt” (H.L.L. 630-631).

Se înfățișează aici experiența prin care va trece poporul lui Dumnezeu. Se poate spune că începutul s-a făcut la distrugerea Ierusalimului (anul 70 d.Hr.), iar încheierea, după evenimentele și semnele înfățișate, care se continuă pînă în anul 1833. Conform celor scrise în Mat. 24,32-33, se poate spune că aceste semne cosmice sînt avertismente și tocmai în acest context se află solia din Matei 24, 34, cum că generația aflată în viață la data încheierii necazurilor nu va muri mai înainte de a vedea cele descrise în vers. 29. Vorbind despre căderea de stele din 1833, E.G. White spune: „Hristos a oferit

semne ale venirii Lui. El spune că putem ști că El este aproape, chiar la ușă. El se referă la cei ce văd aceste semne. „Această generație nu va trece pînă se vor întîmpla toate aceste lucruri” (T.V. 632).

Cu alte cuvinte, aceste semne deosebite aveau să aibă loc toate în decursul vieții unei generații. Ca urmare a naturii cuvîntării lui Hristos de pe Muntele Măslinilor, nu există nici o dovadă zdrobitoare a faptului că Isus a intenționat să spună că va reveni în generația căreia i Se adresa. Din contră, contextul imediat al textului din Matei 24,34 pare să-l lege de generația aflată în viață în perioada în care aveau loc semnele în soare, lună și stele.

De fapt, ar putea fi semnificativ să se rețină că între comentarii din vechime și cei contemporani expresia „această generație” nu este înțeleasă în mod necesar ca referindu-se la cei care-L ascultau, deci nu la contemporanii Săi. Printre interpretările acestora enumerăm:

1. Neamul sau poporul evreu. În sensul că poporul nu va dispărea pînă ce Hristos va reveni;

2. „Omenirea” în general, în sensul că rasa umană va exista pînă la acel eveniment;

3. „Acest tip” sau „acest fel”, adică natura stricată și necredincioasă a celui păcătos va continua să existe pînă la sfîrșit;

4. „Ucenicii” sau „creștinii” vor continua să existe pînă la a doua venire a Domnului.

Vorbind despre natura profeției în Vechiul și Noul Testament, reținem faptul că o revenire a lui Isus în primul secol ar fi însemnat că profețiile referitoare la timp din Daniel și Apocalips (Dan. 7,25; 8,14; Apoc. 11,2; 12,14-16; 13,5) ar fi cunoscut o întindere mult mai mică. Care este situația relației profetice în profețiile Vechiului și Noului Testament?

Trebuie spus categoric, că realizarea profețiilor în primul secol ar fi înfirmat fără drept de apel principiul an-zi al interpretării profetice. Cum s-ar putea împlini aceste profeții într-un interval de timp atît de scurt, este un domeniu ce necesită o considerabilă speculație. Acest lucru ar putea părea interesant din punct de vedere academic, dar fără obiect din punct de vedere practic, ipoteza aceasta fiind lipsită de orice semnificație reală, datorită faptului că Isus Hristos n-a venit în primul secol al erei noastre.

Nu există nici un motiv al înfirmării principiului de interpretare an-zi, în mod special în condițiile în care împlinirea istorică a profețiilor de mai sus oferă dovezi concludente ale valabilității lui. Tocmai în acest context funcția inspiratoare de credință a profeției se manifestă drept „cuvîntul cel sigur al profeției”, ca „o lumină care strălucește în întuneric” (2 Petru 1,8), pînă la cea de a doua venire.

În preștiința Sa, Dumnezeu a dat profeția celor 2300 zile-ani din Daniel 8,14, cu înțelegerea faptului că împlinirea ei unică urma să aibă loc în anul 1844, după care Sanctuarul ceresc avea să fie supus activității curățitoare a lui Dumnezeu. Privind în lumina adevărilor Scripturii, nimic nu are loc la întîmplare sau din capriciu, căci Dumnezeu spunea chiar în vechime: „Da, ce am hotărît se va întîmpla, ce am pus la cale se va împlini” (Is. 14,24; 2,19; 19,17; 28,29; Amos 3,7; Mica 4,12; Ier. 50,45).

În Sfînta Scriptură aflăm o succesiune de evenimente cunoscute și comunicate profeților lui Dumnezeu prin intermediul viziunilor și visurilor. În preștiința Sa, Dumnezeu a profetizat această lungă perioadă de timp, ea găsindu-și împlinirea în evenimentele de la 1844, cînd în Sanctuarul ceresc a început o nouă fază a activității, cuprinzînd curățirea, restaurarea, îndreptățirea și revendicarea. Anul 1844 marchează, de asemenea, momentul de la care nu mai există nici o profeție referitoare la timp, care urmează a fi împlinită. În acest fel, toate ființele umane trăiesc acum în timpul de probă, într-un timp de har de la Dumnezeu, mai înainte ca poporul Său să trăiască experiența glorioasei revenirii a lui Isus Hristos.

Aspectul speculativ al susținerii unor cum că principiul interpretării profetice an-zi nu corespunde realității este îndreptat în mod categoric împotriva doctrinei Sanctuarului, a judecării de cercetare și deci împotriva necesității ca fiii credinței să ducă o viață în temere de Dumnezeu și în deplină armonie cu adevărurile și poruncile Lui. În acest context se vehiculează ideea că o profeție are semnificație — în primul rînd — pentru poporul sau persoana căreia i-a fost dată inițial.

Datorită diferitelor tipuri de profeții, trebuie să admitem faptul că nu toate profețiile se aplică ascultătorilor inițiali. Această măsură de prevedere se aplică în mod special la profețiile din Daniel și Apocalips, așa-numitele profeții apocaliptice, care conțin paralelisme profetice, fiecare acoperind istoria din timpul profetului și pînă la încheierea Planului de Mîntuire. Legătura dintre acest tip de profeție și ascultătorii inițiali există numai în măsura în care situația lor istorică este inclusă în simbolismul profetic. Să nu uităm că o parte a cărții lui Daniel avea să fie pecetluită, „căci este cu privire la niște vremi îndepărtate” (Dan. 8,26). „Tu însă, Daniele, ține ascunse acest cuvinte, și pecetluiește cartea pînă la vremea sfîrșitului” (Dan. 12,4). A insistă ca Daniel să fie înțeles de către cititorii lui inițiali este în contradicție cu însăși natura cărții și cu clarele ei declarații interne. Acest concept cu privire la sigilarea cărții lui Daniel a fost — în general — accep-

tat în activitatea de cercetare creștină din timpul Reformațiunii și chiar după Reformațiune. Ser-vu Domnului spune categoric: „Aceste solii au fost date nu pentru aceia care au rostit profețiile, ci pentru noi, cei care trăim în mijlocul scenelor împlinirii lor”, (3 S.M. 114). „Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru propria lui vreme, cît pentru timpul nostru, așa încît profetizarea lor este valabilă pentru noi” (idem, vol. 3, 338). Chiar și cei care, opunîndu-se principiului an-zi, consideră că profeția (Dan. 8) se referă la persecuția iudaică sub Antioh Epifanul (171-165 în.Hr.), principiul la care face referire nu poate fi real, deoarece, cei care primiseră profeția dispărușeră deja de pe scena lumii cu mai bine de patru secole înainte de împlinirea ei.

Așa cum am amintit mai sus însă, toate aceste susțineri vizează, un atac frontal asupra Sanctuarului și a judecării de cercetare din Dan. 8,14. Se consideră că aici acționează principiul APOTELES-MATIC de interpretare, adică „o împlinire dublă sau multiplă a profețiilor”. Acest principiu susține că o profeție împlinită parțial sau total sau neîmplinită la timpul indicat, poate avea o ulterioară împlinire, repetată sau finalizată.

Ideea că o profeție poate avea mai mult decît o singură împlinire nu este nouă, atît la teologii adventiști, cît și la cei neadventiști. Unele profeții ale Vechiului Testament au fost interpretate ca avînd o primă împlinire în timpul vechiului Israel și alta ulterioară în Hristos, în biserică sau pe Noul Pămînt. Ceea ce frizează adevărul, însă, este aplicarea principiului apotelesmatic al împlinirii multiple la profețiile de timp din Daniel și Apocalips, care sînt categorisite ca fiind profeții apocaliptice. Dacă, de exemplu, am aplica acest principiu la Daniel 8, aceasta ar face ca ea să reprezinte Roma păgînă și papală, dar și pe Antioh Epifanul, cum și un antihrist la a doua venire și probabil altul după mileniu, etc. Luat astfel, Dan. 8,14 devine atît de general și poate fi aplicat de atîtea ori și în atîtea feluri, încît poate semnifica aproape orice lucru din istoria bisericii pînă la sfîrșitul mileniului. Susținerea principiului apotelesmatic și aplicarea lui la Dan. 8,14 sînt surprinzătoare, cînd se reține în-criminarea interpretărilor A.Z.S. atît cele vechi cît și cele contemporane cum că ele ar neglija contextul lui Dan. 8,1-13. De aceea, ne întrebăm dacă contextul din Daniel 8,12 nu este luat mai bine în considerație de interpretarea A.Z.S., care limitează aplicarea acestui text la evenimentele legate de începutul judecării finale din Sanctuarul ceresc, decît de interpretarea largă din Dan. 8,14 la aproape orice eveniment de pe tot parcursul istoriei mîntuirii.

De aceea, este evident că principiul apotelesmatic nu are nici un mecanism interior de control pentru a preîntîmpina speculația abundentă, făcîndu-l nepractic ca instrument exegetic.

Cei care forțează nota în aplicarea principiului apotelesmatic fac eforturi uriașe și inutile de a aduce laolaltă principalele școli de interpretare profetică, sub umbrela principiului apotelesmatic pe baza maximei: „Toți au dreptate în ceea ce afirmă și greșesc în ceea ce neagă”.

O asemenea armonizare nu a fost întreprinsă niciodată de nici un comentator. Este un fapt binecunoscut că școala istorică de interpretare profetică (care privește profetia ca împlinindu-se în cadrul istoriei începînd din tipul profetului pînă la cea de a doua venire și care este urmată și de adventiști) a fost în contradicție cu școala preteristă de interpretare (care consideră profetia ca împlinită în trecut) și cu școala futuristă (care consideră împlinirea ca fiind încă în viitor). Școala futuristă, așa cum se susține în mod obișnuit în cercurile evanghelice, se află în opoziție clară cu cea preteristă. Unele puncte comune există între școala istorică și cea futuristă, dar nu după ce futurismul face un uriaș salt înainte în viitor. A încerca să aduci toate aceste școli laolaltă, într-un tot apotelesmatic armonios ar crea în mod inevitabil un nănr de tensiuni care nu pot fi nivelate printr-un principiu abstract.

Valabilitatea domeniului maxim de aplicare a principiului apotelesmatic trebuie demonstrată, în mod corespunzător înainte ca el să fie acceptat ca un principiu temelnic de exegeză biblică. Nu poate fi avansată nici o deducție intuitivă sau justificare filozofică. Simpla afirmație a unei maxime nu constituie nici o dovadă a certitudinii ei, iar sarcina de a o demonstra, se află asupra celui ce o propune. Principiul apotelesmatic implică faptul că în realitate nu există două lucruri așa cum ar fi două afirmații ce se exclud reciproc atunci cînd aceste afirmații sînt formulate ca propoziții afirmative. Astfel, în ultima analiză, aceasta înseamnă că propozițiile afirmative sînt adevărate, în timp ce propozițiile negative sînt false sau imposibil de verificat. Dacă limbajul uman este într-adevăr atît de lipsit de sens ar fi extrem de dificil să se desfășoare vreo discuție inteligentă cu privire la interpretarea profețiilor.

Cînd se aplică această premisă la interpretarea profetică a Adventiștilor de Ziua a Șaptea se ajunge la inconsecvențe metodologice și la imposibilități. Declarațiile afirmative ale școlilor preteristă și futuristă sînt acceptate, în timp ce afirmațiile școlii istorice, ca ace-

(continuare în pag. a 14-a)

In Sfînta Scriptură stă scris: „Mai marele paharnicilor nu s-a mai gîndit la Iosif. L-a uitat”. Gen.40, 23. În viața noastră de toate zilele sînt multe lucruri și impresii pe care le uităm. Este chiar bine ca unele din ele să le uităm, să nu ne mai aducem aminte de ele ca să nu ne amărăscă viața. Apostolul Pavel spune, că și el uita unele lucruri din viața sa, care erau în urma lui, și care erau de uitat, ca în felul acesta, cu atît mai mult, să se poată avînta asupra celor ce erau înaintea lui, ca să poată ajunge la tîntă. (Filip. 3,13). A uita jignirile, ofensele, loviturile și umilirile și a răsplăti răul cu bine, este virtute. Despre Mintuitorul citim, că El „a suferit crucea, a disprețuit rușinea” (Evr. 12,2) și a răsplătit răul cu bine chiar și celor mai înverșunați vrăjmași ai Săi. Cu privire la cei

doar să pună o vorbă bună pentru el. Cît de mult a dorit Iosif după o vorbă bună și cît de mult a sperat el, că printr-o vorbă bună pusă în interesul său la Faraon va fi scăpat din închisoare! Sînt foarte mulți, care asemenea lui Iosif tînjesc după o vorbă bună. „Un cuvînt spus la vremea potrivită, este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint.” Prov. 25,11.

Cînd mai marele paharnicilor a fost scos din închisoare și a fost fericit, el nu s-a mai gîndit la Iosif. L-a uitat. Iosif aștepta în fiecare zi eliberarea sa, dar aștepta în zadar, pentru că mai marele paharnicilor l-a uitat. Nu s-a mai gîndit la el. De ce oare l-a uitat mai marele paharnicilor pe Iosif? L-a uitat, pentru că nu s-a mai gîndit la el. O cărare neumblată se pierde pentru că pe ea cresc buru-

Binefacerea și Recunoștința

„Binecuvîntează suflete pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui”. (Ps, 103, 2.

răscumpărați Dumnezeu zice: „... le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi aduce aminte de păcatele lor”. (Ier. 31, 34).

A ierta și a uita este virtute dumnezeiască, dar a uita o binefacere și a nu fi recunoscător pentru ea, așa cum era și cazul mai marelui paharnicilor care nu s-a mai gîndit la Iosif, este păcat și este de condamnat. A răsplăti binele cu răul, este un păcat grav. „Celui ce întoarce rău pentru bine, nu-i va părăsi răul casa”. (Prov. 17,13).

Iosif l-a rugat stăruitor pe mai marele paharnicilor: „Adu-ți aminte de mine cînd vei fi fericit și arată rogu-te bunătate față de mine; pune o vorbă bună pentru mine la Faraon și scoate-mă din casa aceasta. Căci am fost luat cu sila din țara evreilor și chiar aici n-am făcut nimic ca să fiu aruncat în temniță”. (Gen. 40,14-15). Iosif a crezut că Dumnezeu prin acest om îi va aduce eliberarea, după care atît de mult a dorit. L-a rugat stăruitor, să-și aducă aminte cînd va fi fericit și să pună o vorbă bună pentru eliberarea sa. Iosif a apelat la bunăvoința acestui om. El nu i-a cerut lucruri mari pe care acesta nu le-ar fi putut face. A cerut

ieni și iarbă. Dacă cineva nu se mai gîndește la binefacerile de care a avut parte, desigur că îl va uita și pe binefăcătorul său. În inima unui astfel de om vor crește buruienile nepăsării și cărarea recunoștinței se va pierde. Mai marele paharnicilor a uitat binefacerile lui Iosif, nu s-a mai gîndit la ele și în felul acesta l-a uitat și pe binefăcătorul său. Cînd a fost trist și descurajat Iosif l-a mîngîiat și i-a inspirat nădejde. În tot timpul detențiunii sale, Iosif, care era supraveghător, a fost bun și față de el. Și totuși el l-a uitat pe Iosif. El nu l-a mai văzut pe Iosif decît numai după doi ani, cînd providența dumnezeiască a intervenit în favoarea lui Iosif. Mai marele paharnicilor l-a uitat pe Iosif, dar Dumnezeu nu l-a uitat. S-a împlinit Cuvîntul care zice: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să nu aibă milă de rodul pîntecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip...” (Is. 49,15). Sosise timpul pentru Iosif ca Dumnezeu să-i îplinească dorința inimii lui după care așteptase cu îndelungă răbdare.

(continuare în pag. a 13-a)

LIBERTATEA MORALĂ

In Cartea Sfântă, se derulează istoria unei lumi creată de Dumnezeu și populată cu făpturi făcute după propria Sa imagine. Acestor făpturi, create pentru fericire, iubire și libertate, le-a dat Dumnezeu stăpînirea pămîntului cu tot ce este pe el. Atunci, pe pămînt nu era ură, nici răutate, nici poftă păcătoasă nici suferință sau moarte. Era numai splendoarea unei lumi desăvîrșite pentru un om desăvîrșit.

Dar în lumea aceasta, prin vicleșug, Lucifer a ajuns stăpîn, arhanghelul răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, și în locul vieții, omul alege moartea, în locul libertății alege cumplitul jug al robiei păcatului, care se instalează pe planeta noastră.

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...” (Rom. 5,12).

„Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească; dar eu sint pămîntesc, vîndut rob păcatului... Dar vād în mădularile mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularile mele. O nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7,14, 23.24).

Domnia generală a păcatului îi condamnă pe oameni să trăiască în sclavie spirituală și să moară în această situație. Păcatul este marele obstacol în calea libertății morale. Aceia care neagă morală, o fac deoarece sint sclavi ai propriilor lor greșeli.

„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pămîntesti este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.” (Rom. 8,7).

Din momentul în care omul abdică în domeniul vieții morale, nu mai există temeri sau dorințe; este inaccessibil entuziasmului, scutit de greutatea convingerilor și emoțiilor, impasibil, blazat, îngust, sclav fără scăpare, imagine ambulanta a degradării umane, cu alte cuvinte, creatura morală încetează de a mai exista. Eliberîndu-se de regulile simple ale moralei, s-a desfăcut din toate legăturile conștiinței și datoriei. Deci, nu se poate vorbi despre libertate fără să vorbești despre morală. „Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Temele de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” (Ecl. 12,13.15).

Dacă regulile moralei nu mai există, simțul datoriei încetează. Atunci dispare și dorința de bine, emoția frumosului, credința în adevăr și chiar sentimentul atât de dureros dar atât de minunat al propriei nimicnii.

Pofta nemăsurată și satisfacerea plăcerilor exclud orice scrupul, îndepărtînd de asemenea din om și ceea ce-i mai rămîne din independență și demnitate. Și răul se dezvoltă devenind un adevărat tiran, care acaparează în totul sufletul, identificîndu-se cu el, corupîndu-l pînă la ultima celulă. Atunci cînd robia ajunge la acest punct, nu mai rămîne decît complacerea în mocirlă găsînd o delectare morbidă în satisfacerea celor mai animalice tendințe. Fără minunea nașterii din nou, un suflet care pentru că s-a lăsat degradat, dezonorat și corupt, va deveni incapabil de a se mai ridica cu atît mai mult cît nici nu va dori aceasta. Un sclav în lanțuri, rămîne tot sclav, fie ele și aurite. Cu cît răul crește în noi, cu atît îl simțim mai puțin. Omul poate avea iluzia libertății cînd de fapt în această stare — se cufundă tot mai mult într-o stare de sclavie contagioasă și totuși imperceptibilă. Din ziua în care acceptăm această stare opera înrobirii este îndeplinită.

Există o forță a robiei, aceea de a fi împletit în sentimentul perfectiunii de a fi în afara moralei. În afara avertismentelor conștiinței. Putem să fim lipsiți de libertate fără să ne dăm seama de acest lucru. Cum se face că în ciuda frumoaselor noastre idealuri, putem fi atît de vlăguiti de abateri, atît de repede descurajați, tulburați, înfrinți, atunci cînd acest rău se apropie și în ciuda frumoaselor noastre elanuri de credință, de pietate, care ne înalță spre cer, noi cădem victime fără încetare în doielilor și greșelilor noastre, care ne precipită spre pămînt. Sintem îndrăgostiți de ideal, de dreptate, de libertate, ne simțim totuși purtînd în noi atîtea amărăciune, atîta dușmănie chiar și atît de puțină iubire adevărată; atrași de adevăr, de bine, ne pierdem sprijinul și sintem neputincioși, atunci cînd este vorba să luptăm pentru a apăra aceste idealuri. Dușmanul nu trebuie să atace, va fi suficient să se arate și vom fi dinainte învinși ca niște veritabili sclavi.

Dacă ne lăsăm antrenați de valori, dacă ne încovoiam sub toate jugurile, zdruncinăm una dintre coloanele pe care se sprijină libertatea morală: credința în adevăr și datorie. Dumnezeu a înseris în noi obligația de a face binele și de a ne supune adevărului. Datorie și adevăr, ce frumoasă deviză pentru oricine se vrea liber! Un om se prețuiește după viața lui morală. Esențialul pe pămînt este do-

rința, strădania de a realiza idealul moral.

„Singurele lucruri pentru care merită să trăiești sint: adevărul, libertatea și virtutea.” (Voltaire)

„Binele însă nu constă în a trăi, ci în a trăi frumos.” (Seneca)

„Arată-mi că prețul vieții nu constă în durata ei, ci în felul cum o folosești.” (Seneca)

„Binele suprem este ceea ce este moral.” (Seneca).

Voința binelui, impusă de conștiința mea, mă obligă să cred în Dumnezeu ca personificare a binelui. Sintem responsabili față de Legea Morală, Lege ce implică în mod necesar un Legislator Suprem, cu care trebuie să intrăm în raporturi directe, personale. Adevărul este de esență morală, se cîștigă prin acte morale. Ca să avem adevărul trebuie să-l trăim. Ascultarea de conștiință, produce omului cele mai curate bucurii care-l ridică peste lumea materială, în regiunea superioară a lumii morale, unde prezența lui Dumnezeu devine un fapt real.

Nici o autoritate pămîntească nu poruncește și nu condamnă cu atîta putere ca conștiința. Aceasta este ceea ce filozofii numesc „Sentimentul obligațiunii morale sau imperativul categoric”.

I. Kant a mers pînă acolo încît și-a construit toată filozofia pe această bază. După ce a dărîmat toate concepțiile spiritului omenească, s-a oprit la fenomenul, obligațiunii morale care i s-a părut inatacabil și pe această stîncă a ridicat întregul edificiu al filozofiei sale.

„Cerulele instelat deasupra mea și Legea morală în mine... Căci nimic nu slăvește mai mult pe Dumnezeu decît ceea ce este mai de preț pe lume, respectul pentru porunca Lui, observarea datoriei sfinte pe care ne-o impune Legea Lui, cînd la aceasta se adaugă minunata-I orînduire de a încorona o ordine atît de frumoasă cu fericirea responsabilă.” (I. Kant „Critica Rațiunii Practice p. 222).

Un alt cugetător spune: „Convingerea că omul e înainte de toate o persoană morală și liberă și că văzînd singur, în conștiința lui și înaintea lui Dumnezeu, regula purtării lui, trebuie să facă tot posibilul ca s-o aplice în el, în afară, fără vreo șovăire, printr-o rezistență perpetuă exercitată asupra sa...” (Taine, în Originile Franței Contemporane).

Adevărul ne face puternici și liberi prin drepturile sale asupra noastră. Când îl acceptăm ca suveran, când îl iubim, ne eliberează de calculele care ne înjosesc sufletele. Eliberarea trebuie să înceapă în interiorul omului. Atita vreme cât omul n-a ajuns liber în forul său interior, toate îmbunătățirile exterioare nu vor face decât să-i înmulțească trebuințele, plăcerile, agravându-i astfel starea de captivitate.

Nu sint liber numai pentru că pot alege între bine și rău, ci pentru că am dreptul și posibilitatea să aleg binele și să-mi conformez voința cu el. Se poate spune că libertatea reală nu este altceva decât ascultarea de binele suprem, ascultarea de Lege. Anarhia răpește omului orice urmă de libertate. Culmea libertății este ascultarea până la așa grad, încât să fii gata să riști să sacrifici, aceasta în mod luminat, conștient: (Ps. 119, 174).

„Suspîn după mîntuirea Ta, Doamne, și Legea Ta este desfătarea mea”. „Vreau să fac voia Ta Dumnezeu! Și Legea Ta este în fundul inimii Mele”. (Ps. 40,8)

Cine nu admite că orice adevăr, mare sau mic agreabil sau supărător, este conducătorul său pur și simplu pentru că este Adevăr, nu va ști să țină capul sus în fața evenimentelor. În fața faptelor, trebuie să te bazezi pe principii față în față cu succesul trebuie să te sprijini pe dreptate — față în față cu forța trebuie să te sprijini pe adevăr. Adevărul, căutarea lui, nu este nicăieri alt de presantă ca în liberare — mîntuire. Există speranța de eliberare? Este posibilă o viață liberă de păcat, de moarte? Poate Dumnezeu să schimbe un om? Și cât de profundă este implicația omului? Ce risc își asumă el? Mîntuitorul a spus că adevărul ne va dezrobi. (Ioan 8,32). Este vorba de un adevăr care se înscrie în viață, care angajează credința noastră. „Sîntem învățați să ne îndreptăm spre Sf. Scripturi. „Cuvîntul Tău este adevărul”. (Ioan 17,17).

Să facem așa cum au făcut acei credincioși iudei din Berea, care căutau în fiecare zi în Scripturi, dacă ceea ce le spunea ap. Pavel era exact. (Fapte 17,11). În această culegere sacră, se poate descoperi baza întregii vieți spirituale autentice pe care se construiește întregul edificiu. Isus spune: „Cercetați Scripturile, „pentru că ele mărturisesc despre Mine”. (Ioan 5,39).

Scripturile nu trebuie considerate ca simple culegeri documentare, ele fiind: „Cuvîntul lui Dumnezeu care rămîne în veac”. (1 Petru 1,23.) „Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, minăți de Duhul Sfînt”. (2 Petru 1,20). „Proorocii, care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mîntuirea a-

ceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări aveau în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, cînd vesteau mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate. (1 Petru 1,10,11).

„Și tot ce a fost scris mai dinainte, a fost scris pentru învățatura noastră, pentru ca prin răbdarea și mîngierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Rom. 15,4).

Avem aici garanția divină; prin ea ajungem la adevăr, la acel adevăr care nu vine de la oameni, ci de la Dumnezeu. „Scriptura, singură Scriptura inspirată și fără greșeli”. În mijlocul prăbușirii a mii de documente și istoricii omenești, noi am auzit dovada mai atestată și mai sigură decât cuvîntul lui Socrate, sau Platon: „Este scris”. Cu aceste cuvinte ISUS a marcat întreaga perioadă a misiunii Sale. Aceasta era întreaga Sa învățatură. Mărturie istorică incontestabilă, mărturie clară, demnă de încredere însăși măturisirea lui Dumnezeu.

Și iată Scripturile: „Poate un etiopean să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sînteți deprinși să faceți răul? (Ier. 13,22). Și cuvintele Domnului Isus Hristos: „...Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din măracini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău nu poate face roade bune”. (Mat. 7,16-18). Deci, un alt om, un alt pom...

Iată ce scrie ap. Pavel:

„Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci nu mai sînt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pămîntească, pentru că ce-i drept am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac!... Găseșc dar în mine legea aceasta: cînd vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar vîd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva Legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?... Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru...” (Rom. 7,15—25).

Există deci o cale, un mijloc de eliberare, de izbăvire: „Acum dar nu este nimic osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firei pămîntești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții”. (Rom. 8,1,2).

„Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți... pentru că după cum păcatul a stăpînit dînd moartea, tot așa și harul să stăpînească dînd neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos Domnul nostru”. (Rom. 5, 19,21)

„Deci, dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi”. (Ioan 8,36). „Eu sint calea adevărului și viața” (Ioan 14, 6) Calea eliberării? ISUS

Prin Duhul Său, El ne renaște: „Adevărat, adevărat vă spun că dacă un om nu se naște din nou nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. „Adevărat, adevărat îți spun că dacă nu se naște cineva din apă și din Duh nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. (Ioan 3,3,5)

De aici, din plină noapte, putem privi lumina ce vine de sus, ca un apel la speranță, ca făgăduința de libertate. Este făgăduința de libertate, de mîntuire a Evangheliei! Atunci cînd un om a întîlnit pe Isus Hristos, este necesar să hotărască dacă îl preferă ca Mîntuitor, sau mai tîrziu ca executor al judecării finale. Această decizie constituie o adevărată criză pe care orice om trebuie să o înfrunte în această viață. Avem nevoie de eliberare, de infinitul cerurilor, de Mîntuitorul. Și tot ce dorim, tot ce căutăm vom găsi. Libertatea dorită, înseamnă găsirea libertății. Este suficient să ceri, atunci cînd ai atîta nevoie de a fi salvat, și dorința ți se îndeplinește.

Pentru toți oamenii există doar o singură cale: Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1,29).

„In nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor în care să fim mîntuiți”. (Fapte 4,12). Sistem de acum în mina Dumnezeului Cel veșnic și ce bine este aici! Neliniștea noastră, disperarea noastră, dispăre de îndată. Sclavia s-a sfîrșit Regăsind puterea noi am redescoperit libertatea. A fi liber, înseamnă nu numai a căuta calea sfîntă a libertății, unică în această lume, și a merge înainte, fără a ridica ochii spre cer, privind numai spre pămînt. Ce înseamnă a fi liber? Am descoperit că libertatea costă imens: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3,16). Ea este o valoare absolută. Și Domnul a spus: „Dacă voințe cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va cîștiga” (Mat. 16,24,25).

Cei care trăiesc liber înțeleg aceste cuvinte ale Domnului Hristos. Ei știu ce înseamnă lupta, slăbiciunea, înfrîngerea suferința și

disperarea păcatului. Înainte de a fi eliberați, au trăit și ei în robie, robie a minții și a inimii. Răul a domnit și ei. Au fost și ei sclavii obiceiurilor lor corupte, au tremurat în fața prejudecăților și judecăților lumii. Ironiile primului venit au făcut să se clatine convingerile care se nășteau. Ei știu că nu fără greutate au devenit oameni de convingere și datorie.

Cum au reputat atunci victoria? Au mers prin foc, urmînd chemarea lui Isus. Ai vrea să triumfi fără luptă, fără risc? Să știi că este bine să te lupți corp la corp cu viciile tale să-ți măsoari nimicnicia și să nu aștepti salvarea decît de la Isus. Ce ar putea înlocui ucenicia umilinelor, progreselor dureroase? Odată intrați în lupta interioară, iau sfîrșit satisfacțiile ieftine, iluziile cu privire la noi.

Cel liber, este o „făptură nouă” (2 Cor. 5,17). „Dacă inima a fost reînnoită prin Duhul lui Dumnezeu, viața va da mărturie despre acest fapt. În timp ce noi înșine nu putem face nimic pentru schimbarea inimilor noastre, sau pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu; în timp ce nu ne putem încrede deloc în noi înșine sau în faptele noastre bune, viața noastră va dovedi dacă harul lui Dumnezeu locuiește sau nu în noi. Se va observa atunci o schimbare în caracterul, obiceiurile și preocupările noastre. Contrastul va fi clar și categoric între ce am fost și ceea ce sîntem. Caracterul este înfățișat nu prin fapte bune sau rele săvîrșite în anumite ocazii, ci prin tendința continuă manifestată în cuvintele și faptele noastre zilnice”. (C.H./ed.1980/p. 57-58).

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credință în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”. (Gal. 2,20). Isus Hristos ne-a cucerit libertatea pe cruce, zdrobind puterea păcatului.

Ce este deci un om liber? Fără îndoială un om obișnuit, prins ca și dv. și mine în vîltoarea zilei. El merge la birou, la uzină, pe șantier, școală, lucrează ca gospodină, etc. dar pe acest fond cotidian, el are ceva ce-l face profund liber, l-a făcut din nou și pe deplin om, restaurînd în el imaginea Sa. Născut din nou, trăiește pentru bine. Binele, fruct al libertății a devenit un obicei, o nevoie, un dascăl iubit. Slujitor ardent al dreptății, supunerea sa, fără a înceta de a mai fi liber, a devenit permanentă. El rezistă în fața prejudecăților și a obișnuințelor. El simte de asemenea că niciodată sclavia nu este atît de definitivă ca atunci cînd îți înțelegi un suflet victimă a propriilor sale poftă, paralizată de egoism. El poate fi hărțuit fără încetare și totuși rezistă, luptă pentru că are un țel în viață; și s-ar putea să și cadă, dar el se ridică,

și se produce miracolul: luptînd el devine liber și liberator. Liber față de formalism, dușman al îngîmfărilor, apărător al cauzelor bune, cetățean util și zelos, convins că Evanghelia nu mutilază ci transformă; viața lui este plină de iubire și entuziasm, de devotament și consacrare; el a fost însetat de ideal și a luptat în fiecare zi contra înclinațiilor rele, găsindu-și forța în autoritatea Scripturilor, pentru că în ele vede Cuvintele lui Dumnezeu, rupînd-o fără întoarcere cu lumea „a plasat comoaara în cer, descoperind o dimensiune superioară a vieții. Sarcina ridicării spre mai sus, care este marea noastră misiune aici pe pămînt ne va apare în toată măreția și serozitatea. Am înțeles acum că nu sînt suficiente cîteva planuri de reformă, de perfecționare, ci este nevoie de renaștere. Nu prin propriile forțe, sentimente, obiceiuri, speranțe. Ci prin acțiunea Duhului lui Dumnezeu. Numai în acest fel am ajuns liberi și putem trăi în libertate.

Puterea lui Dumnezeu ne-a eliberat, nu este însă suficient că lanțurile au fost zdrobite. Trebuie să trăim în libertate, să rămînem în această stare, a fi mereu în gardă pentru a nu ajunge într-o robie și mai rea. Credinciosul nu este un sclav ce se luptă pentru a fi liber, el este un om liber care veghează, care-și apără libertatea: „Fiți trezi și vegheați, pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă tircoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită”. (1 Petru 5,8). Casa trebuie nu numai curățată ci și ocupată, pentru că altfel spiritul necurat alungat, revine cu alte șapte spirite mai rele decît el, și starea aceluia care se crede liber, este mai rea decît înainte. (Mat. 12,43-56).

„Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu”. (Col. 2,6,7). Trăind cu El zi de zi, clipă cu clipă libertatea devine trăsătura dominantă a caracterului și vieții noastre. Am intrat în posesia vieții în toată amploarea și frumusețea ei. Am scuturat jugul egoismului, am descoperit privilegiul entuziasmului, pentru cauzele nobile. Mergem în plină lumină, pe drumul drept, mergem fără încetare, nu sîntem străini de nimic ce este frumos, mare, nobil, pur, nu ne mai temem, am descoperit că în viață fericea este cu Dumnezeu, ne încredem deplin în El, îl iubim cu ardore pe „El” care „ne-a iubit întîi”. (Filip. 4,8; 1 Ioan 4,19).

Libertate, ferice, datorie, sfințenie. Este o adevărată transfigurare. Veșnicia, această suverană eliberatoare, a intrat pe toate porțile în viața noastră.

„În darul fără egal al Fiului Său, Dumnezeu a înconjurat lumea în-

treagă cu o atmosferă de har, tot așa de reală ca și aerul care înconjoară globul pămîntesc. Toți aceia care aleg să respire această atmosferă dătătoare de viață, vor trăi și vor crește pînă la statura de bărbați și femei în Hristos Isus”. (C.H./ed.1980,p.68).

Va veni ziua cînd realitățile efemere de aici, vor trece; atunci vor apare realitățile veșnice, dezvăluite în întregime în fața ochilor înmărmuriți de ceea ce li se va pregăti spre cunoaștere și trăire.

„Dar după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. (1 Cor. 2,9).

Acum comoaara mea, afecțiunile mele, idealul meu sînt deasupra primejdiei pe care le-ar putea reprezenta oamenii sau evenimentele. În fața crizei care se apropie și a cărei gravitate nu o poate încă nimeni măsura, trebuie să ne cultivăm forțele sufletului, trăind ca oameni liberi, conștinți pe făgăduința lui Dumnezeu: „Fiindcă ai păzit cuvîntul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întregă ca să încerce pe locuitorii pămîntului”. (Apoc. 3,10).

Încetători în făgăduințele, în ajutorul lui Dumnezeu, să construim pe stîncă, să așteptăm numai de la El răspunsul la toate problemele noastre — să-l considerăm Singurul nostru Învățător — aceasta înseamnă în toate domeniile conștiinței și adevărului unicul mijloc de a deveni și rămîne liberi, mîntuiți.

„În noaptea de 31 iulie spre 1 august 1865, bisericile din S.U.A. înfățișau o privescătoare mișcătoare. În ele erau uniți în rugăciune bărbați, femei, copii. Unii liberi, iar alții sclavi. Un decret al senatului în urma războiului de secesiune, declarase liberi pe toți sclavii Republicii, și la miezul nopții, clopotele țării începură să sune vestind captivilor libertatea. În timp ce toți se rugau pe genunchi, în sunetul clopotelor, se puteau ridica liberi, cu condiția ca toți să consimtă și să se încreadă în decretul oficial”.

Oricît de încetușat, de înrobît de păcat ar fi cineva, Mîntuitorul poate ierta, poate elibera imediat. La cruce, a fost realizată eliberarea noastră. Printr-un act de supremă încredere în singele Său ispașitor, lanțurile vor fi sfărîmate. Vom fi liberi, vom trăi mîntuiți. Să intrăm în posesia decretului de libertate, de mîntuire, de viață veșnică.

Pastor
Deac Gligor
președinte al Conf. Sibiu

La începutul rece al acestei primăveri, în zilele de 3, 9 și 17 martie 1982, au avut loc adunările cu pastorii și prezbiterii bisericii noastre, la cele patru centre: Timișoara, București, Bacău și Cluj-Napoca. Prezența celor peste 630 de slujbași ai bisericii la aceste întâlniri reliefează înalta prețuire ce se dă problemelor vieții sociale și celor religioase, seriozitatea și spiritul de responsabilitate ce caracterizează viața și activitatea noastră. Viața religioasă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea se împletește armonios cu viața socială. Credințioșii față de convingerile religioase, față de preceptele scripturistice, obligă la devotament și loialitate față de patrie. Interesele majore ale poporului din care facem parte, problemele lui, sînt interesele și problemele noastre, ale tuturor, și ne preocupă în aceeași măsură în care ne preocupă problemele credinței noastre.

Referatul social care a fost prezentat cu aceste ocazii a avut următorul subiect: „Agricultura în patria noastră. Perspectivele ce se desprind pentru agricultură din obiectivele cincinalului 1981-1985”.

La dezbateri au luat cuvîntul mulți vorbitori. În cele ce urmează redăm cîteva fragmente din cuvîntul unora dintre aceștia:

Petrescu Ioan, prezbiter la comunitatea Ponor, aprecia conținutul referatului care stimulează năzuința spre mai mult și mai bine și avansa propunerea de a participa la revoluția agrară ca fruntași, cum ne-a plăcut să fim întotdeauna, pentru a scoate din pămînt tot ce poate da, cu hărnicie și încredere în Dumnezeu.

Plătică Zamfir, prezbiter al comunității Căldărușanca: „Îmi duc viața în sectorul rural și acolo m-am născut. Noi cei de la țară am atins un nivel de viață foarte ridicat și nu ne mai deosebim nici în îmbrăcăminte, nici în case și nici în cele ce avem în case, de cei care trăiesc la oraș. Cei care ne-au cunoscut cu 25 de ani în urmă, dacă ne-ar vizita în prezent, n-ar mai cunoaște comunele noastre de astăzi. N-ar mai recunoaște nici casele noastre și nici interiorul. Paturile așezate pe fărșuș au fost înlocuite cu camere și căruțele ...cu mașini mici... Ar fi o greșeală să nu fim recunoscători conducerii țării noastre pentru condițiile create și să nu lucrăm cu sîrg pentru îmbelșugarea noastră.

Pușcașu Vasile, pastor Vișeu de Sus: „Mi-a plăcut referatul prezentat. Mi-aduc aminte cu ani în urmă cînd am sosit în Maramureș, cum arătau casele și gospodăriile din această regiune, cît erau de rele și neîngrijite. Astăzi altă față a primit întreg Maramureșul. Case noi, lumină electrică, T.V., gospodării frumoase și unii au și autorismele.

Ce am putea face ca pastori? Să dăm sfaturi tinerilor din comunitățile noastre să rămîină acasă,

să-și lucreze pămîntul pentru că în cîrînd nu va mai fi deosebirea între oraș și sat. Să-i educăm pe tineri să-și iubească glia, gospodăria și aceasta va ajuta la economia țării.”

Referatul teologic a tratat despre: „Natura profetiei în Vechiul și Noul Testament”. El a pus în atenție, în dezbaterile noastre unele probleme de importanță majoră pentru Biserica A.Z.S., probleme și principii ce i-au funda-

din viața bisericii

mentat doctrina și i-au dat vigoarea și consistența pe care o vedem astăzi. Este o realitate de necontestat faptul că modul în care cineva înțelege natura profetiei va determina în mod inevitabil și felul în care sînt interpretate profețiile Bibliei.

În luările de cuvînt, vorbitorii au spus:

Radu Ștefan, consilier al Uniunii: „Apocalipsa înseamnă descoperire. Profetia generală privește firul evenimentelor în complexitatea lor. Profetia specială se referă la un singur eveniment și nu se poate generaliza”.

Mihai Ionescu, prezbiter la comunitatea Pucioasa: „Salutăm referatul și buna lui reușită. El se referă la perioada profetică cît și la biserica profetică... Nu trebuie să fim între cei care se uită la temelie, coborînd de pe platformă, pentru că temelie nu este pusă de om ci de Dumnezeu... Întreaga temă a Bibliei, începînd cu profetia din Geneza 3,15 este o licărire în beznă. Am ajuns să trăim în lumina Sarcinului ceresc... Noi ne găsim astăzi pe culmea Planului de Mîntuire...”

Dumitrescu Nelu, contabilul șef al Uniunii: „Interpretarea făcută de școala istorică este confirmată, și de aceea sîntem pentru principiul de interpretare an-zii. Există primejdia de a primi aceste calcule de-a gata... Ni se recomandă

studierea, cunoașterea și învățătura lor pentru a le putea explica. Aceasta înseamnă să ne reîntoarcem la preocuparea pionierilor mișcării advente. Sîntem Biserica profetică și cînd vom fi întrebați: „Voi cine sînteți, ce motive aveți pentru existența noastră?” trebuie să justificăm existența noastră logic, rațional și în cadrul cuvîntului profetic”.

Popa Dumitru, președintele Uniunii: „Avem nu numai motive de mulțumire, dar și datoria sfîntă de a păstra ce ni s-a încredințat... Există, înclinația firii de a deschide ușa la ceva nou, la ceva ce n-am mai auzit... Nu vom fi scutiți de încercări, de elemente ce caută a strica armonia doctrinală, așa cum s-a întîmplat în decursul timpului. Școala istorică este bună, nu pentru că ne place nouă, ci pentru că este verificată. Erezia în biserica creștină a venit ca urmare a faptului că teologii au fost subiecți în prezentarea adevărului. Ei nu urmăreau vestirea Evangheliei și a învățăturii ei sănătoase, ci mai mult intrarea în grația oamenilor. Este adevărat că numai teoretizarea fără trăirea evlaviei poate deveni primejdioasă... Teologii Bisericii Advente să fie implicați în viața bisericii... Să învețe pe alții să facă pastorală cu albinele, iar ei să facă pastorație cu credințioșii. Pastorii nu trebuie să fie o clasă de oameni ruptă de biserică, ci să-și trăiască viața în mijlocul comunităților, a credințioșilor, integrați în viața lor de fiecare zi...”

Sîntem profund recunoscători lui Dumnezeu pentru aceste ocazii de binecuvîntare și înțîniri, pentru atmosfera bună, spirituală ce le-a caracterizat și pentru vibranta însuflețire manifestată de toți cei prezenți. Ca Biserica A.Z.S. sîntem puternic legați de Cuvîntul profetiei atît în Vechiul cît și în Noul Testament.

Ca oameni ai credinței ne simțim profund legați de această glie străbună. Considerăm ca o datorie sfîntă și în același timp ca un privilegiu faptul de a manifesta un viu interes pentru problemele legate de pămîntul acesta care a hrănit și a dat existență zecilor de generații ce au trăit înaintea noastră. Fiînd legați de locul acesta unde ne desfășurăm existența noastră și ne bucurăm de bunătățile lui, de pîinea lui caldă și bună, aprecim ca o sfîntă obligativitate a noastră aceea de a ne integra cu toată ființa noastră în programul de valorificare a tuturor potențelor acestui sol, dovînd prin aceasta că Biserica A.Z.S. se dăruiește cu totul cauzei binelui și progresului țării noastre scumpe, conform principiului Bibliei: „Ai noștri să se deprîndă să fie cei dinții în fapte bune, pentru nevoile grabnice, și să nu stea neroditori”. Tit 3,14.

M. POPESCU

Secretarul Uniunii de Conferințe

Binefacerea și Recunoștința

(urmărire din pag. a 8-a)

Cită suferință, decepții și amărăciune poate cauza uitarea binefacerii! Cât de rar se întîlnesc aici pe pămînt aceste două virtuți nobile: **BINEFACEREA ȘI RECUNOȘTINȚA!** De ce oare unii copii uită de binefacerile părinților lor? De ce oare aceștia li uită pe părinții lor, care poate nu așteaptă de la ei bunuri materiale decât numai recunoștință? Ei tînjesc după o vorbă bună din partea copiilor lor. Ei tînjesc după copiii lor nerecunoscători. Ei se bucură dacă din cînd în cînd pot vedea fața copiilor lor. Oare acești părinți de ce sînt dați uitării? Pentru că copiii lor nu se mai gîndesc la ei. Au uitat binefacerile.

La rîndul nostru, noi toți sîntem copii. Sîntem copiii lui Dumnezeu. El este Tatăl nostru cel Cereșc. Sîntem noi oare copii recunoscători pentru binefacerile Sale părintești? De aceea, spunea psalmistul „Binecuvîntează suflete pe Domnul și nu uită nici una din binefacerile Lui”, căci știa din experiența vieții că orice om este supus acestei slăbiciuni de a uita binefacerile. Iată ce spune Dumnezeu despre unii din copiii Săi: „Ascultați, ceruri, și ia aminte pămîntule, căci Domnul vorbește: „Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răscolat împotriva Mea”. (Is. 1,2). În vechime Dumnezeu a hrănit poporul Său cu mană cerească. El le-a dat și Cuvîntul Său spunîndu-le că „omul nu trăiește numai cu pîine, ci cu orice Cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu”. (Deut. 8,3). Dumnezeu i-a hrănit și i-a crescut ca pe niște copii, purtîndu-le de grijă, dar ei nu au fost recunoscători. Au uitat binefacerile Lui părintești. Chiar mai mult decât atît ei s-au răscolat împotriva lui Dumnezeu.

„... poporul Meu M-a uitat de zile fără număr”. Ier. 2,32. De ce oare L-au uitat pe Dumnezeu? Pentru că nu s-au mai gîndit la Dumnezeu. Pentru că nu s-au mai gîndit la binefacerile lui Dumnezeu care se reînnoiau zi de zi, atît pentru ei cît și pentru lumea întreagă. Toți sîntem ispititi să uităm ceea ce nu ar trebui să uităm. De aceea să zicem împreună cu psalmistul: „Binecuvîntează suflete Domnul și nu uită nici una din binefacerile Lui”.

În timp ce un om îngrijea un mormînt a fost întrebat: „Aici se odihnește vreunul din părinții dv?”

„Nu” a fost răspunsul.

„Este vreunul din membrii familiei dv.?”

„Nu este nici unul din ei” fu răspunsul.

„Desigur o fi ceva din rudele apropiate?”

„Este mai mult decît o rudă apropiată. Aici se odihnește ace-

la, care atunci cînd mi-a fost viață în pericol de moarte, el cu riscul vieții sale mi-a salvat viața mea de la moarte. Salvîndu-mă pe mine a murit el. A murit în locul meu. De cînd el a murit în locul meu, eu vin aici în fiecare an odată ca să îngrijesc acest mormînt. Sînt recunoscător, că datorită morții lui eu trăiesc”.

Tot mai mult ar trebui să cugețăm la ceea ce a făcut Hristos pentru mîntuirea noastră. Ce a făcut Hristos pentru noi? Iată ce a făcut: „Suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui”. Ne-am gîndit noi oare la însemnătatea acestor lucruri? Hristos ne-a jubit: de aceea El a luat locul nostru. El a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tîmăduiți”. Is. 53,3-4.

Un om evlavios, care a cugetat asupra acestor lucruri scrie următoarele: „În timpul copilăriei mele am văzut o scenă pe care nu o pot uita niciodată. Am văzut un om legat la mîini și purtat prin centrul orașului. Spatele lui era plin de răni și sînge din cauza loviturilor cu biciul. S-a oferit oare cineva dintre spectatori să primească din loviturile cu care era lovit acesta? Nu! El, cel vinovat trebuia să sufere pedeapsa vinovăției sale.

Am văzut apoi un alt om condamnat la moarte. El era legat la mîini, fața îi era palidă. Oare s-a aflat cineva să sufere în locul lui suferințele morții? Nu! El a fost călcătorul legii și el trebuia să sufere rigorile legii. El trebuia să moară pentru fărădelegile sale.

Mai tîrziu am văzut o altă scenă. M-am văzut pe mine păcătosul pe marginea prăpastiei ca cel care meritam pedeapsa morții pentru păcatele mele. Am privit apoi la o altă scenă. L-am văzut pe Isus Hristos, Mîntuitorul meu, bătut și batjorcorit pentru păcatele mele. L-am văzut în locul meu pe crucea de pe Golgota. Am privit la El, I-am explorat harul și eu am fost salvat!

Conștienți fiind de tot ce a făcut Hristos pentru noi, cum am putea să fim totuși indiferenți și nepăsători față de Mîntuitorul nostru? Cineva a fost întrebat: V-ați gîndit la mîntuirea dv. personală?

„Nu mă interesează” a fost răspunsul.

„Ziceți că nu vă interesează. Însă știți că nu este decît viață veșnică sau moarte veșnică?”

„Nu-mi pasă nici de una nici de alta” fu răspunsul.

„Bine, dar ați putea dv. să rămîneți totuși nepăsători față de Isus Hristos, Care a suferit în locul nostru, pentru ea originea crede să nu

piară ci să aibă viața veșnică?” Cel întrebat a fost adînc impresionat de ceea ce a făcut Hristos pentru ea „oricine crede să nu piară ci să aibă viața veșnică”.

Cu toate că Hristos „suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui”, totuși „noi nu L-am băgat în seamă”. Is. 53,3 u.p. De ce oare nu L-am băgat în seamă? Pentru că am fost indiferenți și nepăsători față de suferințele lui Hristos și față de mîntuirea noastră. Pentru că asemenea paharnicului, care nu s-a gîndit la Iosif ci l-a uitat, nici noi nu ne-am gîndit la Isus. L-am uitat. „Nu L-am băgat în seamă”. Am rămas nepăsători.

Cînd Iuda, unul din cei doisprezece, a văzut că Isus a fost condamnat la moarte, s-a căit, și a dus înapoi cei treizeci de arginți proștii celor mai de seamă și bătrînii spunîndu-le: „Am păcătuit căci am vîndut sînge nevinovat”. Ei au privit cu dispreț la el și i-au zis: „Ce ne pasă nouă... treaba ta”. (Mat. 27,3-4) Ei înșiși au declarat că sînt nepăsători față de suferințele Celui Nevinovat, cît și față de remuşcările sufletului a lui Iuda care l-a vîndut pe Isus dîndu-se de partea lor. Iată pînă unde poate duce indiferența și nepăsarea. Cu ei s-a împlinit Scriptura care zice: „...Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răscolat împotriva Mea”. Și cu toate acestea Isus Hristos S-a rugat pe cruce pentru viămașii Săi. Duhul Sfînt a lui Dumnezeu îndreaptă suferințele noastre la jertfa adusă pe Golgota pentru răscumpărarea și mîntuirea noastră. „Cum, vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mîntuire așa de mare...? Evr. 2,3.

Pe cînd Isus intra într-un sat L-au întîmpinat zece leproși și de la o distanță oarecare ei și-au ridicat glasul rugîndu-L: „Învățătorule ai milă de noi”. „Lui Isus I S-a făcut milă de ei și le-a zis: „Duceți-vă și arătați-vă preoților”. În vremea aceea preotul avea dreptul să declare vindecat pe cel ce se vindeca de boala leprei. Isus i-a trimis la preot ca să-i declare vindecați. Cînd ei au plecat cu încredere în Cuvîntul lui Isus și mergeau pe drum, au fost vindecați de boala leprei toți cei zece. Inimile lor au fost umplute de bucurie și s-au simțit nespuse de fericiti. Ei știau că de acum vindecați, vor putea merge acasă și vor putea locui împreună cu familiile lor. Prin Isus Hristos, ei au fost salvați dintr-o stare de suferință și deznădejde și au fost scăpați de o moarte lentă care îi amenința în fiecare zi. Isus i-a vindecat. Isus le-a făcut un bine nespuse de mare. Ei aveau motive să spună: „Binecuvîntează suflete pe Domnul și nu uită nici una din binefacerile Lui”. Cum voi rasplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine? Voi înălța paharul izbăvirilor și voi chema numele Domnului; imi voi împlini juruințele făcute Domnului

Înainte de întregului Său popor". (Ps. 116,12-14).

Cei zece, care au fost vindecați de boala leprei, se grăbeau să ajungă cât mai degrabă la preotul care urma să-i declare vindecați și să aibă dreptul să meargă acasă, fiecare la familia sa. Bucuria și fericirea lor era de nedescris. Toată viața lor fizică a fost schimbată. Ei nu au zăbovit pe drum nici o clipă, ci se grăbeau cu pași repezi. Unul dintre ei a zis: „Eu vreau mai întâi de toate să mă întorc la Hristos și să-I mulțumesc pentru binefacerea Sa. Prin El noi am fost vindecați“. Acest om nu a vrut să amfine exprimarea recunoștinței sale pentru altă ocazie. Recunoștința și mulțumirea izvorau din adâncul inimii lui. El a folosit prima ocazie ca să-și aducă jertfa sa de mulțumire la picioarele lui Isus. Ceilalți nouă se grăbeau pe drumul lor, probabil cu gândul, că și ei cândva îi vor mulțumi lui Isus.

Cel care s-a întors, „slăvea cu glas tare pe Dumnezeu“ dînd glas recunoștinței și bucuriei sale cît încă era pe drum spre Isus. Cînd a ajuns, „s-a aruncat cu fața la pămînt la picioarele lui Isus și I-a mulțumit“. Iată în cazul acesta, recunoștința și binefacerea s-au întîlnit la picioarele Mîntuitorului. Acest om și-a exprimat recunoștința prin cuvinte de mulțumire și laudă la adresa lui Dumnezeu. Recunoștința și binefacerea s-au sărutat.

„Isus a luat cuvîntul și a zis: „Oare n-au fost curățați toți cei

zece? Dar ceilalți nouă unde sînt? Nu s-a găsit decît străinul acesta să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu“ (Luca 17,12-18). Toți cei zece au fost bolnavi. Cu toții au venit la Isus și L-au rugat să aibă milă de ei. Isus, care a avut milă de ei i-a vindecat pe toți. Toți au fost beneficiarii binefacerii lui Isus. Fără Isus ei nu puteau avea nici o nădejde de vindecare. Era numai natural, ca toți cei zece să se fi întors la Isus și să-I mulțumească pentru binefacerea Sa. Regretabil, din cei zece numai unul s-a întors la Isus. Unii simt nevoia după Isus numai cînd sînt bolnavi, nu și cînd sînt sănătoși.

Binefacerea și recunoștința se aseamănă cu salutul dintre indivizi. Oamenii își exprimă dorințele de bine unul față de celălalt prin salut, la care se răspunde reciproc prin recunoștință. Se salută între ei cei ce se cunosc. Străinii, care nu se cunosc și nu au nici o legătură socială, nu se salută. Cel ce ne-a salutat prima dată cu salutul binefacerii sale părintești și Care ne dorește binele, este Dumnezeu. Orice ni se dă bun și orice dar desăvîrșit este de sus, pogorîndu-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare“. Iac. 1,17. Unii răspund cu bucurie și își exprimă recunoștința lor prin mulțumiri la adresa lui Dumnezeu. Însă rămîne întrebarea pusă de Isus: „Oare nu au fost curățiți toți cei zece? Dar ceilalți nouă unde sînt? „Toți sîntem be-

neficiarii binecuvîntărilor și a bunurilor părintești. De aceea cu toții, asemenea samariteanului vindecat de boala leprei, să venim și să ne aruncăm cu recunoștința și mulțumirile noastre la picioarele lui Isus și „prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui“. (Evr. 13,15). Pacea lui Hristos, la care am fost chemați, ca să alcătuim un singur trup, să stăpînească inimile noastre, și să fim recunoscători. (Col. 3,15). „Binecuvîntează suflete pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui!“

Pastor
ION MOLDOVAN
Consilier Uniune

NATURA PROFETIEI ÎN VECHIUL ȘI NOUL TESTAMENT

(urmăre din pag. a 8-a)

ea că principiul an-zi este o dată biblică, că începutul judecării de cercetare a avut loc în 1844, sînt respinse în ciuda maximei că „toți au dreptate în ceea ce afirmă și greșesc în ceea ce negăm“. Din nou, tocmai lipsa unui sistem intern de verificare face ca aplicarea acestei premise să fie extrem de subiectivă și duce la cerințe ca adventiștii să-și schimbe afirmațiile în favoarea celor ale învățaților aparținînd tradițiilor preteriste și futuriste, deoarece „ei au dreptate în ceea ce afirmă“.

Dar lucrul acesta nu este compatibil cu doctrina solid ancorată în cuvîntul Scripturii și al adevărilor ei; de aceea, toate aceste vînturi de rătăcire ce bat în domeniul interpretării profetice în diferite locuri și manipulare de diferite persoane nu trebuie să influențeze cu nimic doctrina și concepția adventă cu privire la profeții. Iar cei care, coborînd de pe platforma pe care stă biserica și tot uitîndu-se la ea, enunță ipoteza cum că nu este bine fixată, să știe că acțiunea în solda arhiamăgitorului, așa cum spunea și Mîntuitorul:

„Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși“. Mat. 24,24.

„Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu, și vor zice: „Eu sînt Hristosul!“ Și vor înșela pe mulți“. Mat. 24,5.

„Se vor scula mulți prooroci mincinoși, și vor înșela pe mulți“. Mat. 24,11.

De aceea, „fraților, rămîneți tari, și țineți învățăturile pe care le-ați primit... Și Insuși Domnul nostru Isus Hristos, și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat, prin harul Său, o mîngiere veșnică, și o bună nădejde, să vă mîngie inimile și să vă întărească în orice lucru și cuvînt bun“. (2 Tes. 2,13-17).

D. POPA

Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări

Piese pentru autoturismele Olcit

La întreprinderea de țevi din orașul Roman au fost asimilate pentru prima dată în țară, cinci tipuri dimensiuni de țevi destinate construcției autoturismelor „Olcit“. Ele au fost trase la rece din trei mărci superioare de oțel. Primele cantități de asemenea țevi au și fost livrate beneficiarilor.

Oglinzi aluminizate

La întreprinderea de geamuri din Tîrnăveni au intrat în funcțiune primele două linii pentru aluminizarea oglinzilor și a început aplicarea tehnologiei de lucru adecvată acestor instalații. Prin înlocuirea azotatului de argint cu aluminiul și cu alte materiale, se reduce cu mai mult de un sfert cheltuielile pentru fabricarea oglinzilor.

Poligon de testare

La Craiova a început construcția unui poligon pentru testarea noilor mijloace de transport feroviar. Aici își vor da examenul de funcționare și de performanță noile trenuri cu demaraje rapide, numite „rame electrice“, precum și

mijloace de tracțiune feroviară echipate cu motoare lineare.

Nou material plastic

Un colectiv de specialiști de la întreprinderea „Viitorul“ din Oradea a elaborat rețeta și tehnologia pentru obținerea unui nou tip de material plastic denumit „Vitofo“, material cu largi întrebunătăiri în industrie. Acest material plastic — care se va fabrica, începînd chiar cu acest an, într-o gamă largă de culori și nuanțe — este realizat exclusiv din materii prime indigene prin producerea lui în țară eliminîndu-se complet importurile.

Solarii încălzite cu apă termală

La cooperativa agricolă de producție Tașnad (Jud. Satu Mare) au fost construite experimental două solarii cu o suprafață acoperită de 2500 mp încălzite cu apă termală. Prin aplicarea unei soluții originale de utilizare a agentului termic, aceste solarii pot fi utilizate în tot timpul anului, obținîndu-se legume în trei cicluri de producție.

(din presa zilei)

Neprihănită prin credință, iată o problemă care a frământat gândirea teologică și care este de o puternică actualitate. Mulți au scris despre această problemă, dar puțini au fost aceia care au căutat să arunce o punte între teoria neprihănită prin credință și experiența trăirii ei. Dr. Eduard Heppenstall este unul dintre aceștia. Incepând cu numărul de față, vom prezenta în paginile revistei noastre — în traducerea lui G. D. Popa lucrarea acestui profesor de teologie de la Universitatea din Loma Linda — materialul pledează, în ultimă analiză, pentru o personală legătură cu Hristos prin Duhul Sfânt.

„Și voi, prin El, sinteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi, înțelepciune, neprihănită, sfințire și răscumpărare.“ (1 Cor. 1,30).

* * *

Intrebarea privitoare la natura și soarta omului nu va rămâne fără răspuns. Nu ne mirăm de o asemenea întrebare. Unele dintre cele mai importante întrebări pe care le putem pune sint acestea: Ce este omul? Ce este el în această lume? Orice persoană are obligația să se întrebe: Cine sint? De ce sint eu aici? De unde vin și încotro mă îndrept? Identitatea și maturitatea personală depind de răspunsurile date la aceste întrebări. Nu putem fi sinceri cu noi înșine până cind nu vom găsi răspunsurile la astfel de întrebări.

Așa cum găsim scris în Biblie, primul lucru pe care îl cunoaștem despre om, este acela că este o ființă creată după înfățișarea lui Dumnezeu. Iată ce citim în primul capitol al Genezei:

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; partea bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvîntat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpîniți... peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ“. (Gen. 1,26-28).

„Ce este omul ca să te gîndești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai pe jos decît Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpînire peste lucrurile mîinilor tale; toate le-ai pus sub picioarele lui... Doamne, Dumnezeul nostru, cît de minunat este Numele Tău pe tot pământul“ (Ps. 8,4-9).

Iată măreția omului: creat după chipul lui Dumnezeu, un fiu al lui Dumnezeu, o ființă superioară, capabilă de părtășie cu Dumnezeu. El este un copil al creațiunii lui Dumnezeu, creat că răspundă liber ca un fiu pămîntesc tatălui său. El este cel dinlău prînz al acestei lumi, răspunzător numai în fața lui Dumnezeu.

Deoarece Dumnezeu este iubire, iubirea cere plinătatea exprimării

OMUL, cine este el?

ei. Dumnezeu fiind iubire nu poate trăi prin Sine într-un univers pustiu. Iubirea cere pe cineva asupra cărui să se reverse. Dumnezeu S-a exprimat pe Sine în ființe, înrudite cu El, avînd comuniune cu ele. Ca ființe, avînd puterea liberului arbitru, Adam și Eva au avut șansa de a răspunde drept, - o recunoaștere clară a responsabilității personale față de Cel care i-a creat. Omul a fost creat după asemănarea lui Dumnezeu și nu după asemănarea animalelor.

Nu trebuie să gîndim niciodată despre om ca fiind aparte de Dumnezeu. Omului nu i s-au dat calități prin care să poată trăi independent de Dumnezeu. În momentul în care omul se gîndește la sine ca fiind independent de Dumnezeu, își distruge indentitatea. El nu se mai poate vedea pe sine sau înțelege ca om.

„Niciodată omul nu este privit ca fiind „neutru“ sau izolat, ci întotdeauna în relație cu Dumnezeu... Cînd Biblia vorbește despre om, ea nu exprimă o evaluare subiectivă a omului ci vorbește despre natura reală a omului, despre care nu se poate gîndi ca fiind separat de Dumnezeu“... Iată ce are concepția teologică; ea era opusul unei imagini abstracte asupra omului, care îl tratează ca pe o entitate izolată, închisă, ce poate exista și care poate fi înțeleasă prin sine.“ (G.C. Berkouwer, în „Omul imaginea lui Dumnezeu“ p. 32-33; E. Heppenstall, „Salvation Unlimited, p. 9).

„Lumina Scripturii descoperă... o relație pe deplin reală cu Dumnezeu, fără de care omul în esență și în actualitatea lui nu poate fi înțeles.“ idem.

Al doilea lucru pe care îl înțelegem despre om este că din cauza a ceea ce omul este, el are o valoare intrinsecă pentru Dumnezeu și pentru semenii lui, în timp ce toți oamenii împărtășesc aceeași asemănare divină. Omul a... fost creat a fi rege al pămîntului și nu un selav; un prînz iar nu un cerșetor. Omul este viceregentul lui Dumnezeu, avînd stăpînire peste întreg pămîntul. Astfel Dumnezeu dorește pentru om, destinul cel mai înalt, cea mai nobilă împlinire, o veșnicie de realizări creative.

Nimic nu este mai inspirator și mai drept decît Cuvîntul lui Dumnezeu din Geneza despre originea și soarta omului, aprobat chiar de Isus (vezi Mat. 19,4). Oricare ar fi imaginea noastră despre om, ea va determina prețul care îl punem pe el. Așa după cum arată Cuvîntul lui Dumnezeu, în final omul este chemat să slăvească pe Dumnezeu și să se bucure de părtășia cu ființele create de El în întreg universul.

Al treilea lucru este acela că Dumnezeu a dat viață omului. Numai Dumnezeu are viață în Sine. Viața care este în om nu este a lui. Ea provine în permanență de la Dumnezeu. La început Dumnezeu a creat pe om și i-a dat viață însă numai în dependență de Dumnezeu și în unitate cu Insuși Dumnezeu. Atîta timp cît omul păstrează legătura cu Dumnezeu el continuă să trăiască. Despărțit de Izvorul Vieții, mai devreme sau mai tîrziu el va trebui să moară. Omul nu este nemuritor; și nici nu are un suflet nemuritor. El nu este alcătuit din două sau trei entități diferite ca: trupul, sufletul și duhul. Aceștia și alți termeni se referă la diferite funcții ale omului ca întreg. Cînd apostolul Pavel vorbește despre un conflict între duh și carne în viața creștină, el nu se referă la două entități diferite ci la două tendințe opuse în om ca întreg.

Niciodată Dumnezeu nu se adresează unei anumite părți din om, ca avînd o importanță mai mare decît restul omului. Dumnezeu întotdeauna se adresează omului ca un tot unitar. Nu se află nici o conștiință separată în vreuna din aceste părți. Chipul lui Dumnezeu nu se află niciodată în vreun loc anume din om. Omul în întregime este creat după chipul lui Dumnezeu.

„Scriptura niciodată nu descrie pe om ca fiind o ființă dualistă sau pluralistă, ci omul se prezintă ca varietatea ascunzîșurilor sale, cu toată vina și păcatul său, cu nevoile și poverile sale, cu dorurile și nostalgia sa. Este astfel a priori dovedit că Biblia nu distinge în om o parte mai înaltă și o parte mai joasă, avînd sensul că partea mai înaltă este mai sfințită decît cea

joasă, și este mai aproape de Dumnezeu, pe cind cea joasă este necurată, păcătoasă, mai departe de Dumnezeu vieții”.

„Cel mai important lucru în descrierea biblică a omului este acela că niciodată nu cere atenția omului pentru sine, ci dimpotrivă cere întreaga noastră atenție pentru om în relația cu Dumnezeu”.

Căderea în păcat

Descrierea creațiunii pe care o găsim în Geneza, arată că atunci cind Dumnezeu a privit la tot ceea ce El făcuse, a văzut că toate erau bune (vezi Geneza 1,31). De asemenea Biblia afirmă că omul nu mai este ceea ce Dumnezeu l-a creat, sau a vrut ca el să fie. Dacă privim lumea vom înțelege imediat că ceva deosebit de grav a avut loc. Nimic nu este mai clar ca aceasta.

„De cite ori meditam asupra naturii omului, nu putem evita subiectul păcatului pe care omul îl face și îl trăiește în viața de zi cu zi. Nu este posibil să ne îndepărțăm de această problemă gravă numai spunind că păcatul uman este relativ. Și nici nu putem trece peste el subliniind necunoștința de păcat, deoarece el stă permanent înaintea noastră, într-o formă concretă — localizată”.

Așa după cum arată Biblia, totul a început cu Satana, care a încercat să uzurpe locul lui Dumnezeu.

„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitoarul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridică scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor voi fi ca Cel Prea Înalt' (Is. 14,12-14).

Satana a detronat pe Dumnezeu din viața și inima lui și L-a înlocuit cu eul său. Această pretenție — a unei vieți independente de Dumnezeu „constituit o declarație de război împotriva Creatorului și pământului. Acest război a început în cer și a fost continuat pe pământ vezi Apoc. 12,7-9.

Primele personaje umage în acest război au fost Adam și Eva, primii părinți ai tuturor oamenilor de pe pământ. Dumnezeu i-a creat desăvârșiți într-o lume desăvârșită și cu libertatea desăvârșită de a-i răspunde cu iubire. Apoi, într-o zi, Satana — un inger decăzut, pe vremuri numit Lucifer — a pătruns în Eden și a convins pe Adam și Eva să-l urmeze. Ei l-au ascultat și i-au acceptat oferta de a-i ajuta să devină zei prin sine, afirmându-și independența de Dumnezeu (vezi Gen. 3,5). Ei L-au detronat pe Dumnezeu din viețile lor și au pus propria voce în locul voiei lui Dumnezeu. În schimbul libertății au devenit prizonierii lui Satana care s-a declarat printul acestei lumi. Adam și Eva și-au pierdut regatul.

Prin alegerea făcută, Adam și Eva s-au separat de viața lui Dumnezeu. Întreaga lor natură a fost coruptă. Ei au suferit o transformare fizică, mintală și spirituală datorită căderii în păcat.

În consecință, toți urmașii care s-au născut lui Adam după aceea au moștenit rezultatul și urmările păcatului lui Adam: separarea de Dumnezeu. Copiii mor nu deoarece au păcătuit sau sint pedepsiți de Dumnezeu ci deoarece sint parte a acestei instrăinări de Izvorul Vieții. Toți oamenii s-au născut avind în inimă eul și nu pe Dumnezeu. Acesta este punctul de început al păcatului: o viață dusă departe de Dumnezeu unde în locul lui Dumnezeu domnește eul.

„De aceea după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricină că toți au păcătuit”. Rom. 5,12.

Ca urmare a păcatului lui Adam, toți oamenii păcătuiesc și toți oamenii mor, fără nici o excepție. Căderea de la neprihănire la păcătoșenie a avut într-adevăr loc. Neprihănirea originală a lui Adam și relația dreaptă cu Dumnezeu au fost pierdute. De atunci Biblia declară despre om:

„Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut... Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar”. Rom. 3,10-12.

Această prăpastie dintre Dumnezeu și om nu este o iluzie sau un mit ce poate fi înlăturat printr-o gândire și o trăire dreaptă. Păcatul este un concept religios. El descrie ceva care a avut loc și există între Dumnezeu și om. Eșecul și păcătoșenia rasei umane se datoresc relației greșite dintre om și Dumnezeu.

„Păcatul... nu este numai un concept etic ci... și un concept religios. El nu indică numai un rău făcut de un om altui om, ci exprimă o relație a individului și acțiunea sa către Dumnezeu. El nu privește actul greșit ca pe o simplă violare a Legii Morale, ci ca pe o încălcare a datoriei către Dumnezeu, sau ca pe o ofensă împotriva Sa. „Impotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit”. Ps. 51,4. (James Orr: „Imaginea lui Dumnezeu în om” (p. 212, 213).

Căderea în păcat a afectat pe orice om. Efectele acelei catastrofe istorice au făcut ca această planetă să fie locuită de o rasă de păcătoși, căci „umblarea după lucrurile fiiri pămîntesti este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sint pămîntesti, nu pot să placă lui Dumnezeu”. (Rom. 8, 7,8).

Omul cu toată ființa lui s-a îndepărtat de Dumnezeu și de neprihănire. În raport cu Dumnezeu omul se află în opoziție. În raport

cu sine, omul este împărțit. Păcatul a pervertit și a dezorganizat natura omului. Boala lui incurabilă pare a fi de nevindecat. Păcatul și moartea au stăpînire asupra omului. Păcatul din om nu poate fi îndepărtat din lume de către om. Nici un om nu a trăit pe deplin după planul inițial al lui Dumnezeu.

Păcatul nu aduce după sine numai boala și robia ci și condamnarea și judecata divină. Iar pe lângă nefericire mai aduce omului și pedeapsa cu moartea pentru călcarea Legii lui Dumnezeu. Omul nu este numai bolnav ci și pierdut. Lui nu-i lipsește numai compatibilitatea religioasă și emoțională ci și neprihănirea și armonia cu Dumnezeu. Orice teorie sau punct de vedere care lasă la o parte adevărul biblic despre om este radical imperfectă. În ceea ce privește impera omului și problema lui de fond, Biblia arată că omul firese este mort în păcat, meriind judecata divină. Condamnarea este pe cît de distrugătoare pe atît de neclintit și este o urmare naturală a urmărilor alegerii făcute de om.

„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văduhului, a duhului care lucrează acum în fiiri neascultării. Intre ei eram și noi toți odinioară cind trăiam în poftele firii noastre pămîntesti, cind făceam voiele firii pămîntesti, și ale gîndurilor noastre și eram din fire copii ai miniei ca și ceilalți”. Efes. 2,1-3.

„Esența reală a păcatului... este... voința eului care respinge autoritatea lui Dumnezeu, și își arogă dreptul de a-si alege propriul drum, un alt final decît acela al lui Dumnezeu. În esență păcatul este intrarea în acțiune a principiului opus acestuia și anume nu voința lui Dumnezeu; ci voința mea să fie legea finală a vieții mele. Este înălțarea eului deasupra lui Dumnezeu, ridicarea voinței eului împotriva voinței lui Dumnezeu; în cele din urmă egoism”. (Idem. p. 216, 217).

Deci omul nu este capabil să se evalueze în mod realist. Din cauza păcatului, cunoașterea de sine, aceea ce este cu adevărat, devine greu de realizat.

„Scriptura... vorbește despre întineric, apostazie, răzvrătirea omului, opoziția sa față de tot ceea ce Dumnezeu a vrut atunci cind l-a creat pe om. Din această cauză omul în răzvrătirea lui, chiar în insistența autonomiei sale, se află într-un conflict de neevitat și adîncu sine, cu „esența” sa, cu adevărata sa umanitate... Pentru că omul fiind păcătos nu este instrăinat numai de Dumnezeu ci și de sine”. (Berkouwer op. cit. p. 65).

Păcătoșenia omului

Omul ar trebui să prețuiască mai mult adevărul lui Dumnezeu cu privire la soarta și originea lui

divină. Dumnezeu cerurilor niciodată nu-și abandonează poziția Sa de Tată. Omul nu este niciodată părăsit de Dumnezeu, în condiția nenorocită în care se află. În același timp Dumnezeu este foarte realist în problema păcatului. Scripturile vorbesc categoric despre stricarea omului și căderea lui în păcat.

„Inima este nespuz de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Lev. 17, 9). „Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos” (Is. 1, 6). „Eu sint pământesc vindut rob păcatului” (Rom. 7, 14). „Știu în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pămintească” (vers. 18).

„Stricăciunea totală”, este fraza folosită pentru a descrie pe păcătos în starea lui pierdută. Asta nu înseamnă însă că păcatul se manifestă în orice om în aceeași manieră și până la același grad. Nici nu înseamnă neapărat imoralitate sau păcătoșenie totală. Cuvântul „total” se referă pur și simplu la faptul că întreaga ființă umană este infestată de păcat. Nici o parte din om nu este exclusă. Înstrăinarea de Dumnezeu a afectat în mod nefavorabil omul în toate părțile lui: în voința, simțămintele și judecata lui.

„Nu este nici o limită sau graniță, înăuntrul naturii umane, dincolo de care să putem găsi o rămășiță umană neatinsă de păcat; omul în întregime este corupt... Înșă un avertisment împotriva oricărei încercări de a găsi în omul decăzut vreo „rămășiță” care să scape acuzații divine nu ar trebui să minimalizeze realitatea vieții umane a omului în viața păcătoasă: un lucru care în ochii lui Dumnezeu nu face păcatul un lucru relativ ci îl amplifică. (Berkouwer op. cit. p. 135).

Antropologii și sociologii afirmă adesea că această credință în stricarea totală a omului, este contrară psihologiei sănătoase. Că afirmația cu privire la păcătoșenia omului este exagerată și nu face dreptate vis a vis de partea bună din natura umană. Ei afirmă că omul este în fond bun, așa cum este evidențiat de marele progres pe care omul l-a făcut în decursul istoriei, de exemplarele nobile ale umanității. Cei religioși, indică de asemenea, virtuțile oamenilor care nici nu pretind că sint creștini, ca o mărturie a faptului că orice credință în stricăciunea omului este contrară faptelor.

„Păcatul are multe dimensiuni și diferite grade de gravitate; de asemenea sint mai multe feluri de păcate. Există totuși o stare generală de păcătoșenie... Mai mult încă, păcătoșenia slării umane trădează faptul că toți oamenii sint într-un fel sau altul legați de păcat... Deci, păcatul domină pe oameni. Nu este numai o decizie ocazională; este puterea care creează atmosfera, mediul în care trăiesc oamenii. El domină mintea lor

(Rom. 1, 21), voința lor (Rom. 7, 15-20) și corpul lor (Dan. 7, 24). Fiecare om este puternic legat și controlat fără speranța de ceva pe care Pavel l-a cuprins în cuvântul „păcat”. (Lewis B. Swedes, „All things made new” p. 102).

Dacă vreodată mărturia a fost decisivă, aceasta devine clar astăzi. Viața omului este îndreptată peste tot împotriva neprihănirii și Legii lui Dumnezeu. Omul în păcătoșenia lui nu poate înțelege adevărul lui Dumnezeu. Fiecare generație face aceleași greșeli tragice. Omul niciodată nu pare că învață lecția. Pornirile rele abundă. Păcatul a dat naștere unei demențe radicale de pasiuni rele, ambiții egoiste, dorințe sălbatice, emoții succesive, care constituie blestemul tuturor oamenilor de pe pământ. Dezordinea morală și spirituală a omului își are rădăcinile cu mult timp în urmă, și se întinde de-a lungul întregii istorii umane, perpetuându-se din generație în generație de la căderea lui Adam. Natura păcătoasă a omului nu poate fi schimbată decât numai prin puterea lui Dumnezeu. Credința creștină este programul lui Dumnezeu pentru restabilirea și transformarea omului.

Din păcate, omul firese, care nu s-a născut din nou, a cărui minte este întunecată și orbită de păcat și de voința eului, nu poate înțelege și recunoaște adevărul despre sine așa cum Dumnezeu îl vede. Deoarece omul alege să-și ia motivațiile mai degrabă din sine decât de la Dumnezeu, gravitatea păcătoșeniei lui este atenuată. Oamenii pot observa nedreptatea inumanității omului îndreptată împotriva omului. Ei pot interpreta religia și fericirea personală a omului în termenii împlinirii nevoilor sociale, fizice și emoționale ale omului, fără a trata problema de fond a omului. Nu trebuie să presupunem că o viață este dusă cu Dumnezeu numai pe baza virtuților și bunătății naturale a omului. Schimbarea punctului de interes de la sine, înapoi la Dumnezeu nu are loc în mod automat sau cu ușurință în timpul educației seculare, a culturii umane și a procesului de dezvoltare umană.

Este posibil să clădești o ordine morală și socială dorită și totuși să ignori pe Dumnezeu. Omul este adine decăzut. Puterea și calitățile naturale cu care Dumnezeu l-a înzestrat la creație nu sint de ajuns ca să-l mintuiescă. Ele nu-l conduc înapoi la Dumnezeu. Omul înclină, în starea lui decăzută, să dedice aceste daruri, în cea mai mare parte slujirii eului, pentru că cei mai mulți oameni tind să creadă în capacitatea minții umane ca ea să ajungă la adevăr fără vreo descoperire specială de la Dumnezeu. Ei continuă să facă aceeași greșală pe care Adam și Eva au făcut-o la început. Ei acceptă oferta lui Satana de a fi asemenea lui Dumnezeu fără Dumnezeu, plin de eu și mulțumit de sine. În con-

secință, Biblia trece judecata asupra bunătății și neprihănirii naturale a oamenilor în afara lui Dumnezeu.

„Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sint ca o haină mințită. Toți sintem ofiliți ca o frunză și nelegiuirile ne iau ca vintul”. (Is. 64, 6).

Să dăm filozofilor, moralistilor și oamenilor de știință autoritatea pe care o merită, însă în materie de credință, de mintuire, să primim la Hristos. Credința în bunătatea și progresul natural al omului, conlucrează în a ascunde adevărul real despre condiția pierdută a omului și nevoia unei descoperiri și mintuiri divine. Apreciem progresul pe care îl vedem astăzi în lume sub conducerea oamenilor luminați, dar trebuie să recunoaștem că aceste lucruri nu înlătură nevoia credinciosului de a primi mintuirea din minile Dumnezeului Cel viu. Omul nu are nimic, dar absolut nimic în sine care să poată fi folosit la rezolvarea problemei păcatului și morții.

Se obișnuiește să se amplifice măreția omului, să fie așezat mai presus de descoperirea de la Dumnezeu, și să se arate cu vădită satisfacție bunătatea naturală a omului cu speranța că în cele din urmă lumea va ajunge la mileniu. Înșă concepția că omul poate să se mintuiescă prin sine și să scape astfel de decăderea morală este o utopie. Omenirea niciodată nu va suferi transformarea cerută a inimii și vieții, fără Hristos. Omul modern are nevoie de ceva mai mult decât libertatea obținută prin lege și disciplină, oricât de bune ar fi acestea pentru ordinea socială și civilă. În vederea mintuirii, credinciosul are nevoie de libertate prin Isus Hristos.

„Și a zis iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămîneți în cuvîntul Meu, sînteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi... Deci, dacă Fiul vă face slobozi veți fi cu adevărat slobozi”. (Ioan 2, 31-36).

Nu este deloc ușor să determini pe om să se gîndească serios la nevoile lui spirituale. Omul modern nu se îngrijorează prea mult cu privire la păcatele lui, sau de îndepărtarea sa de Dumnezeu. Din păcate, posibilitatea realizării plăcerii prin păcat este atrăgătoare. O mare parte a păcatelor oferă omului atît incîntare cît, și plăcere. Oamenii au succes din plin aici pe pământ urmînd căile fărădelegii. Nu toate păcatele sint respingătoare. Plata păcatului nu este văzută întotdeauna prin lumina eșecului și nenorocirii.

Adesea oamenii cred că păcatul este groaznic numai atunci cînd rezultatele lui sint boala, sărăcia, închisoarea, suferința prelungită și moartea; și că atîta timp cît un om poate evita aceste lucruri, viața păcătoasă poate fi de dorit. Niciodată însă păcatul nu este mai periculos decît atunci cînd el include

și o doză de succes. Niciodată nu este mai scump decât cind trebuie să plătești. Niciodată nu este mai distrugător decât atunci cind este atrăgător. Niciodată nu dezamăgește mai mult decât atunci cind oamenii găsece atit de multă satisfacție în el.

„Spititorul lucrează adesea cu cel mai mare succes tocmai prin cei mai puțin bânuiți că ar fi uneltete lui. Cei cu talente și cu educație sint admirati și onorați ca și cum aceste calități ar compensa lipsa temerii de Dumnezeu și ar constitui un drept la favoritele Sale. Talente sau cultură, prin ele inele sint daruri de la Dumnezeu; dar cind ele sint puse în locul pietății și cind în loc să aducă sufletul mai aproape de Dumnezeu îl îndepărtează de la El; atunci ele ajung un blestem și o cursă. Mulți sint de părere că tot ce se prezintă sub formă de politețe și finețe trebuie într-un anumit sens să caracterizeze pe cei ai lui Hristos. Niciodată nu a existat o mal mare eroare ca aceasta. Aceste calități trebuie să împodobească caracterul fiecărui creștin, căci ele exercită o puternică influență în favoarea adevăratei religii; dar ele trebuie să fie sfințite și consacrate lui Dumnezeu, altfel pot ajunge o putere care să influențeze spre rău. Mulți bărbați intelectuali, cultivați și cu maniere foarte plăcute, care nu s-ar cobori să comită o faptă socotită de toți ca imorală, nu sint decât instrumente polite în mina lui Satana. Caracterul vicelan și înșelător al influenței și exemplului acestora fac din ei niște dușmani mult mai periculoși pentru cauza lui Hristos, decât cei care sint neștiutori și necultivați. (T.V. p. 461).

Excesele și brutalitățile oamenilor dezgustă pe cel care gîndesc drept. Oamenii par însă, să fie puțin deranjați de starea de păcătoșenie atractivă a zilelor noastre, viața imorală, plăcerile senzuale însoțite de îmbrăcăminte fină și aur, greșeli teologice subtile propuse cu bunătațe, farmec, într-un mod sofisticat, iată pericolul aparte ce pîndește sufletul omului modern.

Astăzi omul face față unei crize de independență — autonomia sa, încrederea în puterea, în capacitatea și abilitatea sa. Cu cît pare a fi mai deștept și mai mare cu atit își atribuie mai multă importanță, cu atit se zeifică mai mult. Omul cu toată înțelepciunea lui a explodat pe oameni și lumea în care trăiește. Înstrăinarea inimii omenești de Dumnezeu este locul cel mai tragic pe care vreodată l-a suferit păcătosul.

Este omul într-adevăr pierdut ?

Biblia începe cu Dumnezeu și se sfîrșește cu Dumnezeu.

„La început Dumnezeu a făcut“ (Gen. 1.1).

„Cel ce adeverește aceste lucruri zice: „Da Eu vin curînd“. (Apoc. 22, 20).

Intre începutul acestei lumi și sfîrșitul ei se întinde istoria omului. Să ne amintim deci că anumite fapte confruntă pe aceia care locuiesc pe pămînt. În primul rînd Dumnezeu a creat pe om după chipul Său. În al doilea rînd, omul a decăzut din starea de neprihănire primordială, fapt a cărui consecință a fost căderea în păcat a întregii rase umane. În al treilea rînd, avînd în vedere că omul este o ființă istorică, Dumnezeu trebuie să intre în istoria umană și să devină o parte a procesului istoric pentru ca omul să poată fi mîntuit. Pătrunderea lui Dumnezeu în lumea noastră, într-o misiune de salvare a avut loc în persoana Fiului lui Dumnezeu, Isus Hristos. Acestea sint realități istorice supreme și nu fabulații. Datorită faptului că aceste evenimente aparțin istoriei omului, omul trebuie să le arate cuvenita atenție.

„De aceea cu atit mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele... cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mîntuire așa de mare?“ (Evr. 2, 1-3).

Salvarea pămîntului nostru nu se poate realiza trecînd superficial peste fapte. Dar ce este oare această tragedie umană în comparație cu destinul veșnic al omului ! Este oare adevărat că sute de milioane de oameni sint pierduți, sau este Dumnezeu atit de iubitor și îndurător încît să lerte și să mîntuiască fără deosebire pe toți copiii Săi decăzuți ?

Cînd Biblia afirmă că „nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar... Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu“ (Rom. 3, 10.11), înseamnă oare aceasta că toți oamenii „buni“ ai lumii, care nu cred în Isus Hristos vor trebui să sufere chinurile lepădării de la față lui Dumnezeu ? Este oare periculos să ne gîndim la Dumnezeu ca fiind indulgent și binevoitor și să refuzăm să considerăm posibilitatea că omul este pierdut pentru veșnicie ?

Cîtă importanță arată Isus Hristos acestei probleme ?

„Fiîndcă Fiul omului a venit să mîntuiască ce era pierdut. Ce credeți ? Dacă un om are o sută de oi și se rătăcește una din ele, nu lasă el pe cele nouzeci și nouă pe munți și se duce să caute pe cea rătăcită ?... Tot așa nu este voia Tatălui vostru, celui din ceruri să piară unul măcar din acești micuți“. (Mat. 18, 11-14).

Isus ne-a prevenit că omul poate pieri pentru totdeauna. Oamenii își pot ridica viețile fie pe stîncă, fie pe nisip. Consecința construirii pe nisip va fi distrugerea finală, dar pe stîncă : viața veșnică. El a spus în continuare că oamenii trebuie să aleagă unul din cei doi stăpîni ; să aleagă una din cele două căi : drumul larg sau calea îngustă. Alegerea pe care oamenii o fac este hotărîtoare pentru viața ce va veni. Hristos a vorbit despre ziua finală

cînd El va despărți caprele de oi. „Cînd va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții ingeri... toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre ; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stînga Lui... Apoi va zice celor de la stînga Lui : „Duceți-vă de la Mine, blestemăților în focul cel veșnic care a fost pregătit diavolului și ingerilor lui !“ (Mat. 25, 31-11).

De ce să nu atenueăm situația, și de ce să descurajăm pe oameni vorbînd prea mult despre păcatele lor care-i vor pierde ? De ce să nu limităm categoria de „capre“ la cei incorigibili ? De ce să nu includem la „oi“ pe cei cu o gîndire sănătoasă, pe cei care dovedesc a fi buni cetățeni ascultători de lege ? De ce să facem mîntuirea atit de grea ? Oamenii au nevoie de o cale de mîntuire simplă. Dacă un om trăiește o viață morală, de ce să nu fie aceasta de ajuns ca să le permită accesul prin porțile de aur ?

Dacă oamenii se alătură unei biserică sau alteia de ce să nu recunoaștem că se îndreaptă cu toții către singura Împărăție a lui Dumnezeu ? De ce oare să nu fie necesar ca o simplă declarație de credință să mîntuiască oamenii ? De ce să nu credem că pentru a fi mîntuit de Dumnezeu, tot ce omul are de făcut este să trăiască la cel mai înalt standard pe care îl cunoșce, fără deosebire de rasă, culoare, credință, țară sau religie ? De ce să forțăm autoritatea Bibliei asupra unor oameni careduc vieți respectabile ? De ce să îmbrăcăm amvonul și predica cu cererile unei Biblii fără de greșeală și de ce să insistăm ca oamenii să păzească poruncile lui Dumnezeu ? Nu este oare mai bine să credem că Dumnezeu care conduce stelele în drumul lor, va duce în cele din urmă nava noastră pămîntească în cerul pe care Dumnezeu i l-a sortit la creațiune ? Nu este Dumnezeu prea bun pentru a lăsa să piară pe copiii Săi nestatornici ?

Oricum, mîntuirea nu trebuie cumpărată cu prețul greșelii, al erorii. Noi oamenii păcătoși, depîndem de ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit. Adevărul Bibliei nu poate fi niciodată o cătușă asupra libertății și mîntuirii omului. Pentru a rîscumpăra și transforma un om este nevoie de o putere divină, însă pe baza solemnă a libertății de alegere.

Nu mai descoperirea lui Dumnezeu în Isus Hristos și în Cuvîntul Său, poate arăta omului calea, adevărul și viața. Omul trebuie să vadă adevărul lui Dumnezeu înainte ca să și-l poată însuși. Răspunsul lui la calea de mîntuire a lui Dumnezeu nu poate fi o primire oarbă. Rîscumpărarea este împăcarea cu Dumnezeu și înapoierea omului la starea în care Dumnezeu l-a creat.

(continuare în cop. a III-a)

LUCRAREA DE PASTORAȚIE

II

Deși cuvintele de mai sus sînt rostite de Domnul, prin profetul Ezechiel, lucrarea aceasta trebuie să fie ținta de căpetenie a unui subpăstor, a unui pastor adventist, care are ca ideal suprem reprezentarea lui Isus în viața și activitatea sa.

Mă urc împreună cu Isus pe Muntele Ferișilor și privesc gloata flămîndă după un cuvînt de mîngîire, după o vorbă de apreciere și călăuzire; după un mesaj de inspirație cerească, după un principiu sănătos de viațuire, după o năzuință mobilizatoare, după o nădejde care să dea aripi sufletului chinuit de păcat. Și Isus ca Cel care avea „puterea”, a început să-i învețe, să le îndrepte pașii pe cărările Sionului, să-i cerceteze îndeaproape și să le rezolve toate problemele lor fizice și spirituale. Pe măsură ce faptul zilei se împlinea și oamenii deveneau alții, fețele lor au început să radieze de o bucurie sfîntă, durerea fizică a dispărut la atingerea vindecătoare a lui Isus și o nouă dimensiune a vieții li s-a conturat la orizont...

Cobor împreună cu Isus de pe Muntele Schimbării la față, după ce am contemplat tabloul nemuritor al întîlnirii lui Isus cu Moise și Ilie, cutremurîndu-mă, în același timp, de vocea puternică asemenea multor ape în rostogolirea lor roștînd cuvintele: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea Mea; de El să ascultați”. Dar ajuns la piciorul muntelui privesc dezamăgit la durerea unui om căzut în genunchi, care își varsă amarul, dar și nedumerirea că ucenicii, „subpăstorii Domnului”, s-au dovedit neputincioși să-l ajute și să-i scape fiul de încrîncenarea dului rău.

Pornesc la drum într-o atmosferă de entuziasm și dăruire împreună cu cei doisprezece ucenici în prima lor mare călătorie evanghelistică. Ascult cu atenție îndrumările date lor de Isus, simt împreună cu ei „puterea Duhului Sfînt cu care au fost inzestrați”, constat incîntat abnegația, devotamentul, umilința și încadrarea lor în planul divîn, și apoi, urmărindu-i în desfășurarea activității lor rămîn uimit la priveliștea manifestării darurilor cerești cu care au fost inzestrați. Bolnavii sînt vindecați, neputincioșii îndrăveniți, schiopii alergînd, orbii căpătîndu-și vederea, demonii părăsindu-și victimele și deznădăjduiții strălucind de speranța vieții veșnice. Mă întorc împreună cu ei din călătorie, extenuați fizic de greutatea ei, contrariați de primiri sărbătorești dar și de priviri dușmănoase, fericiți de rezultatele neașteptate față de noroade, aduc raportul lor lui Isus. El îi ascultă, privește aveva la desfășurarea acti-

vității slujitorilor Lui de-a lungul veacurilor în strădania lor de a vesti principiile Impărăției Cerului, și le spune cu glasul Său mîngietor: „veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin”.

Mă amestec printre mulțimile venite din toate cetățile să se întînească cu Isus pe malul lacului Ghenezaret și privesc pe Isus, cum, plin de duioșie „I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi, care nu aveau păstor; și a început să-i învețe multe lucruri”. (Marcu 6,34).

Urmărind astfel viața și activitatea Domnului Isus pentru turma Sa, îl întreb smerit: „Doamne, dacă și Tu mi-ai urmări pașii mei, așa cum am făcut eu urmărindu-Te pe Tine în activitatea Ta misiionară pe pămînt în „căutarea și slujirea oilor Tale”, ai constata oare, în activitatea mea zilnică pentru „oile Tale”, aceeași grijă, aceeași preocupări și aceeași rezultate obținute prin „puterea Ta”? Doamne, ruga mea fierbinte față de Tine este aceea de a obține însoțirea Ta, în această sfîntă misiune și de a interveni Tu, cu sfatul și puterea, Ta, acolo unde nu știu cum să procedez, atunci cînd nu înțeleg lucrurile așa cum sînt ele, acolo unde sînt prea aspru sau delăsător, unde omenescul mă copleșește și unde interesele mele sînt prioritare intereselor Tale, Iată Doamne, cîteva din problemele care mă preocupă în lucrarea mea pastorală pentru „oile Tale” și unde simt imperios nevoie de ajutorul Tău”:

Vreau să scot în evidență grozăvia păcatului asupra sufletului omenesc astfel ca cei credincioși, pe tare îl păstoresc, să se ferească de el. Păcatul este atît de odios încît le-a smuls, primilor noștri părinți, Adam și Eva dreptul la pomul vieții. Prezența lui a întunecat adesea viața plină de abnegație și devotament a patriarhilor, a unora dintre marile figuri, care au jucat un rol hotărîtor în slujba lui Dumnezeu. A reușit să coalizeze pe oamenii săi împotriva Domnului Hristos, răstîgnindu-L pe crucea Golgotei. Păcatul a semănat durere și suferințe, umiliri și martiraj în anii dezvoltării bisericii, în primele secole ale erei noastre; a dezlănțuit în Evul Mediu persecuții religioase care au cererat viața a zeci

de milioane de creștini, iar astăzi, în lumea modernă „pofa firii pămîntești, pofa ochilor și lăudăroșia vieții” atacă puternic temeliele credinței multora. Te rog, să-mi spui Doamne: am subliniat în mod suficient aversiunea pe care trebuie să o simtă credincioșii față de păcat și în același timp dragostea mea pentru cel păcătos s-a apropiat de dragostea Ta, oferindu-ți viața în salvarea lui? Își dau ei suficient seama că păcatele nemărturisite și nepărăsite le periclitează dreptul la viața veșnică? Le-am arătat suficient că Isus, „Mielul lui Dumnezeu” este gata să ierte și să mîntuiască pe cel păcătos care vine în credință la Isus? Viața și cuvintele mele, sînt ele suficient de convingătoare ca să producă — în ei — schimbarea necesară pe care Tu o aștepti?

Mă preocupă stăruitor problema încrederii lor în călăuzirea Ta părintească. În experiența credincioșilor intervin situații încurcate și descurajante. Am reușit oare ca prin subiectele prezentate la amvon și prin discuțiile particulare în timpul vizitelor pastorale la domiciliul lor, dar mai ales prin experiențele mele personale cu Tine, ca ei să vadă în viața lor împlinirea făgăduințelor: „nu te teme, căci Eu sînt cu tine, nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sînt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare... te iau de mîna dreaptă și îți zic: „Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor...” Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului?” Moise, servul Domnului, în fața greutăților și a unor situații descurajatoare și din punct de vedere omenesc nerezolvabile, a spus poporului: „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; Domnul se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți”. (Exod 14,13-14). Dispun eu de încrederea, de acea legătură strînsă cu Tine, ca s-o inspir altora, așa cum a făcut servul Tău Moise?

Am pe inimă dorința fierbinte ca ceata credincioșilor să se atașeze în „totul, totului, tot”, de Biserica și de Tine, Isuse, Conducătorul ei. Tu ai spus: „...voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței Morților nu o vor birui”. (Mat 16,

18 u.p.). Sau, așa cum Ti-ai exprimat dragostea Ta pentru ea: „...Cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin cuvânt, ca s-o înfățișeze înaintea Lui această Biserica, slăvită, fără pată, fără zbiricituri sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”. (Efes. 5,25.27). În staulul Tău există siguranță, împreună simțire, asigurarea unei creșteri spirituale continue și unde intervențiile Tale sînt evidente. Doamne Isuse, iubesc eu Biserica Ta și slujesc interesele ei în măsura arătată de Tine, ca să pot inspira și pe credincioșii Tăi la același devotament și dăruire?

Aș vrea să fiu umplut cu darul proorocii și să pot vorbi în limba cea mai curată, în acorduri cerești, ca să pot fi străjerul care înțelege clar și sigur prezentul în lumina evenimentelor escatologice ale viitorului iminent. Înainte de înălțarea Ta la cer, ai declarat solemn: „...Mă duc să vă pregătesc un loc... Mă voi întoarce și vă voi lua eu Mine, ca acolo unde sînt Eu să fiți și voi”. (Ioan 14,1-3). Tu ești gata să-ți închei lucrarea de pregătire și judecată a poporului Tău. Și după previziunile Tale dezvăluite ucenicilor, la cererea lor: „...Spune-ne, cînd se vor întimpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfîrșitului veacului acestuia”? Tu ai enumerat evenimentele premergătoare acestui deznodămînt fericit. Și noi sîntem martori azi la schimbări fenomenale în toate domeniile omenești de activitate. Simțim zvonurile dure-roase ale planetei și credem împreună cu apostolul Pavel că: „firea a fost supusă deșertăciunii”. Petru subliniază: „Proorocii care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă... pentru voi spuneau ei aceste lucruri pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfînt...”. (1 Petru 1,10-12). Sînt eu, Doamne, cu adevărat străjerul de pe zidurile Sionului, capabil să răspund întrebării: „Străjerule, mai este mult din noaptea”?

Și în entuziasmul și datorica ce o am pentru „turma Ta” te rog Doamne Isuse să mă faci în stare să imprim în inima copiilor Tăi adevărul că fiecareia i-ai incredințat un loc și o lucrare distinctă în viața Ta și că: „Noi, dar, sîntem trimiși imputerniciți ai lui Hristos: și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbînte, în numele lui Hristos; împăcați-vă cu Dumnezeu”. (2 Cor. 5,19-20). Holdele sînt coapte pentru seceriș și Tu aștepti ca secerătorii să intre cu curaj în holde ca să strîngă recolta pentru hambarele Împărăției Tale. Sînt eu în fruntea lor, așa cum erai Tu în fruntea ucenicilor Tăi? Știu că îngerii Tăi așteaptă de mult să conlucreze cu membrii bisericii pentru încheierea marelui lucrări ce trebuie dusă pînă la ca-

păt. Ei ne așteaptă: cîmpul este atît de mare, Planul Tău de minuire este atît de mare și timpul este atît de scurt încît fiecare trebuie să devină o unealtă potrivită, în mina divină, pentru slujire.

Și pentru că sîntem „trimiși imputerniciți” și activitatea noastră se desfășoară în mediul social, ajută-mă Isuse ca sfatul meu dat credincioșilor în relațiile cetățenești să fie tot așa de înțelept ca și al Tău, cînd ai fixat, în cuvîntele nemuritoare partea celor două organizații: cea cerească și cea pămîntească: „Dați dar Cezarului ce este ai Cezarului și lui Dumnezeu ce este a lui Dumnezeu”. (Mat. 22,21). Iar ap. Pavel adaugă: „Adu-le aminte să fie supuși stăpînirilor și dregătorilor, să-i asculte și să fie gata să facă orice lucru bun”. În 1 Timotei, atinge și partea spirituală a problemei: „...să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sînt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea”. (Tit 2, 1; 1 Tim. 2, 1-3). Ajută-ne, Doamne Isuse să ne aruncăm în brazda nevoilor omenirii ca printr-o viață socială exemplară și prin efortul nostru spre binele personal și colectiv să împlinim mandatul Tău.

Iată ce doresc eu Doamne Isuse de la Tine: să mă ajuți să conduc turma Ta la pășuni verzi și la ape de odihnă: să apăr turma Ta și atunci cînd ea este în primejdie, să nu fug ca păstorul plătit ci să stau alături de ea, pîzind-o pînă la măsura dăruirii Tale: „Îmi dau viața pentru oile Mele”. Vreau să rămîn în afara păcatului și împreună cu oile Tale să urcăm pe culmile sfințirii pînă cînd viața noastră va fi asemenea lui Enoh, al cărui loc n-a mai fost potrivit pe pămînt și l-ai transferat în cer. Îmi place să cred că atașamentul nostru pentru Tine va ajunge deplin în viața noastră și încrederea noastră în Tine va ajunge o realitate grăitoare. Sîntem gata să vedem atașamentul total față de biserică și lucrarea pe care vrei s-o faci prin noi pentru ea. Vrem ca cuvîntul nostru față de Tine să fie: „Vorbește Doamne, căci robul Tău ascultă” și „Doamne, ce vrei să faci?” și hotărîrea mea să fie: „Iată-mă, trimite-mă”. Intenționăm să fim exemple vii în viața socială, să ne rugăm „pentru cetatea ai cărei cetățeni sîntem” și să semănăm cu sîrg sămînța adevărilor veșnice. Vreau, cu ajutorul Tău Isuse să îmbrățișez toate compartimentele lucrării de pastorație și asemenea Cuvîntului Tău, oile să-mi audă glasul, să le pot chema pe nume, să merg înaintea lor, și ele să meargă după mine pe drumul trasat de Tine. Vreau să le păstoresc cum se cade. Ajută-mă Isuse în lucrarea Ta, ca subpăstor, supus Ție ca păstor al turmei Tale.

Pastor
C. Alexe

VALOAREA ȚĂRANIMII ÎN PERSPECTIVELE AGRICULTURII ROMĂNEȘTI

(urmare din pag. 1-a)

ășii ce caracterizează evoluția producției agricole în anii 1934-1958.

Prin planul cincinal 1981-1985 s-a trasat ca obiectiv fundamental al dezvoltării generale a țării trecerea la un nou stadiu, realizarea unei noi calități a muncii și vieții în toate sectoarele de activitate.

În cuvîntarea din 27 februarie 1982, Dl. Nicolae Ceaușescu, Președintele României, afirma: „Cu cît economia noastră — deci și agricultura — obține rezultate mai bune, cu cît societatea noastră socialistă se dezvoltă mai puternic, cu atît crește contribuția țării noastre la întărirea colaborării cu țările socialiste, cu atît sporește aportul său la creșterea prestigiului socialismului, contribuția României la realizarea unei politici de destindere, de pace și independență națională”.

Ca membri credincioși Adventiști de Ziua a Șaptea de pe meleagurile României, ne simțim profund legați de această sacră glie străbună. Pămîntul acesta a hrănit și a dat existență zecilor de generații ce au trăit înaintea noastră, iar noi, cei de astăzi, continuăm a ne bucura de bunătățile lui. Acesta este locul unde Dumnezeu a decis să se desfășoare existența noastră și considerăm o sfință și morală datorie de a ne integra cu toate forțele fizicului și ale sufletului nostru la realizarea mărețelor programe de valorificare a tuturor potențelor acestui sol. Cel ce a creat Pămîntul l-a pus la dispoziția omului ca să-l lucreze și să-l păzească. Lucrarea pămîntului este, în contextul învățăturii Sfințelor Scripturi, ocupația primordială pe care Dumnezeu a dat-o omului. De aceea ne dovedim mai conștiințioși și fideli slujitori ai Atotputernicului Ziditor, dacă ne atașăm cu însuflețire inițiativelor de importanță vitală, pe care conducerea statului nostru le-a luat în legătură cu dezvoltarea într-un ritm nou a agriculturii. La componența cetățenească a conștiinței noastre adăugăm valența ei spiritual-creștină, magistral concretizată de apostolul Pavel în cuvintele: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul...” (Col. 3,23). Ne inspirăm în sensul acesta deviza Domnului Hristos, unica în viața Sa pe pămînt, aceea de a face pe alții fericiți. De data aceasta însă, de fericirea „altora”, adică a „cetății” în care locuim (Ieremia 29,7), depinde, în mod nemijlocit, și fericirea noastră.

Pastor
Radu Ștefan
Consilier Uniune

OMUL, cine este el?

(urmare din pag. a 18-a)

Mintuirea lui nu poate fi realizată dacă nu deosebește efortul suprem al lui Dumnezeu în istoria umană, efort îndreptat spre salvarea omului.

Oamenii au păreri diferite cu privire la natura omului, păcat și Isus Hristos. Lupta bisericii noastre arată confruntările dintre adevăr și minciună. Alegerea se face deci între Cuvîntul lui Dumnezeu și cuvîntul oamenilor. Are o deosebită importanță ce gîndește ne-care om. Oamenii pot afirma că te pasă mai mult sau mai puțin de marile adevăruri ale Bibliei. De asemenea oamenii pot spune că nu le pasă de cunoștințele medicului în specialitatea sa. Aceasta este însă periculos. Gîndirea sănătoasă cere ca medicul, dentistul, constructorul casei, cel care îi repară încălțămîntea, să-și cunoască bine meseria înainte de a se apuca să o practice. Așa se face că uaca un om nu crede în Cuvîntul descoperit al lui Dumnezeu, nu are nici o nevoie să trăiască în conformitate cu el. A făcut alegerea și nu poate evita urmările.

Starea decăzută a unor oameni se poate deduce cu ușurință din marea mintuirii pregătită de Dumnezeu pentru ei prin Isus Hristos. Prețul plătit de Dumnezeu pentru mintuirea oamenilor vorbește fără greșală despre cine este omul și cit de vitală este salvarea sa din păcat și pierzanie veșnică. Oamenii măsoară valoarea celui răpi după prețul plătit ca răscumpărare. Cit de mare trebuie să fie ueci omul, dacă a trebuit să fie rascumpărat cu un asemenea preț?

Isus Hristos este centrul istoriei umane, Stînca, Temelia de neclintit pe care omul se poate sprijini. Toate direcțiile istoriei converg către acest OM. Tragedia universală a păcatului și răscumpărarea divină în Hristos aparțin una alteia. Omul în sine nu are o cale de întoarcere spre Dumnezeu. El nu poate fi ademenit de argumente intelgente și îmbunătățiri sociale spre împăcarea cu Dumnezeu cel- rului. Omul este orb cu privire la condiția lui dacă nu este luminat de Dumnezeu prin Cuvîntul Său.

Cu cit ne gîndim mai mult la adevărul despre om în această lume, cu atît ne dăm seama că mintuirea prin Isus Hristos este necesară. O înțelegere corectă a păcatului și a morții cere o înțelegere corectă a remediului divin. Cereți unui om să-și exprime înțelegerea despre natura omului și el va afirma de asemenea ce crede

despre Isus Hristos și despre lucrarea Sa. Ambele adevăruri se susțin sau cad împreună. Dacă un om este capabil să se mintuiască singur, nu mai are nevoie de un Mintuitor divin.

Separat de persoana și lucrarea lui Isus Hristos, omul trebuie să se supună judecății veșnice a lui Dumnezeu.

„Pe cînd acum la sfîrșitul veacurilor S-a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. Și după cum oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa Hristos după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele

multora. Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci să aducă mintuirea celor ce-L așteaptă”. (Evr. 9, 26-28).

Nu mai Dumnezeu poate face față problemelor puse de păcat și moarte. Oamenii au nevoie de credința în singurul Dumnezeu adevărat al căru Cuvînt și fapte ne descoperă că este cu adevărat capabil să mintuiască lumea. Oamenii nu au nevoie de teorii despre mintuire și autoperfecționare, teorii care sînt produsul minții umane. Ei au nevoie de faptele atotputernicului Dumnezeu, o mintuire realizată prin Insuși Dumnezeu și nu prin om.

Sfîrșit de cale

Prezentăm și cu această ocazie frățietății advente citeva din multele nume de frați sau surori, care au fost chemați la odihna temporară și depuși în patul lor de pulbere, cu încrederea neclintită a revederii la marea de cristal, împreună cu toți cei dragi.

ENE DUMITRESCU, din comunitatea Policiori, jud. Buzău, al cărei prezbiter a fost timp de 57 ani fără întrerupere. Născut în anul 1897, încă de copil a fost preocupat de problemele religioase, avînd un spirit cercetător și dornic de învățatura cea adevărată. În anul 1921 după asidue cercetări și ferme convingeri, ajunge momentul suprem al încheierii legămîntului botezului după care devine omul valoros al grelelor începuturi advente pe meleagurile natale.

Se poate spune pe drept cuvînt că el a înțeles la timp solia lui Dumnezeu adresată lui, că și-a cunoscut vocațiile vieții la care a fost chemat, întărindu-se pentru fiecare din ele și lucrînd cu dragoste pentru Dumnezeu, pînă la încheierea ultimei file a vieții sale. Ca om al bisericii a fost prezbiter întărit prin binecuvîntare, mulți ani de-a rîndul fiind membru în comitetul Conferinței. A iubit mult biserica și cauza lui Dumnezeu știind din practică secretul vieții de credință: rugăciunea și legătura cu Cerul. Tînta de căpetenie a vieții sale a fost să-i facă fericiți pe cei din jur. Cei cinci copii ai săi, rămași cu toții în credință, dintre care pe unul, fr. Nelu Dumitrescu, l-a închinat slujirii lui Dumnezeu, constituie o mărturie vie a valorii sale sufletești. Ca cetățean a fost loial, demn, cinstit, prezent la lucrările de interes general; un vecin bun, săritor gata să sfătuiască, să încurajeze, să ajute. Un adventist adevărat, consacrat, un creștin onest trăind a-și aduce la îndeplinire bunele și sfintele sale vocații. Exemplul său minunat să fie un bun îndemn și

stimulent pentru alții, iar pilda sa, vrednică de urmat, să se materializeze în viața multor credincioși.

STOICA NIȚA, din comunitatea Turnu Măgurele, prezbiter cu binecuvîntare al acestei comunități și om al unor grele începuturi advente pe aceste meleaguri. Născut în anul 1893, încă din tinerețea sa a primit adevărul întregii solii îngerești, încheind legămîntul cu Dumnezeu în anul 1926. Un om deosebit — cum l-au caracterizat mulți din cei care l-au cunoscut — deosebit în seriozitate și credincioșie, chiar un exemplu de credincioșie. Nu se pot uita frumoasele calități ale sale, demne de valoarea unui stîlp al bisericii noastre; niciodată descurajat și nicicînd înfrînt. Totdeauna trecînd voios prin necazuri, greutăți și înfrîngeri, avea mereu o bună dispoziție care cucerea pe oameni. Reușea doar privind și cîștiga sufletul doar vorbind. Exemplul său demn de urmat să rămîna viu în inimile tuturor celor ce l-au cunoscut.

ANA BABES, membră a comunității Bran, jud. Brașov, mamă eroină, care din cei 13 fii și fiice, 12 sînt la credință, 10 dintre ei fiind membri ai comunității Bran. Ani de-a rîndul diaconesă și primă diaconesă a acestei comunități, s-a distins printr-un caracter blînd, liniștit și plin de bunătate, știind ca întotdeauna să încurajeze în credință și să aplaneze discuțiile cînd se iveau. Și-a înțeles menirea prezenței sale în biserică și s-a devotat întotdeauna zidirii sufletești și clădirii spirituale ale multor frați și surori. Chiar și încheierea drumului vieții sale, a fost pentru mulți un mesaj al soliei cit și o demnă încheiere creștină.

Fie ca toți cei care mor în Domnul să fie treziți în partea lor de moștenire pe care ne-o va aduce Scumpul nostru Mintuitor cu ocazia minunatei Sale revenirii pe norii cerurilor.

REDACȚIA

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
de Redacție format din : D. Popa, redactor-șef ;
Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membrii : N. Popescu, Al. Constantinescu,
St. Radu, I. Moldovan și M. Chițu.

Redacția și Administrația :
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65